

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ที่อยู๋ใกล้แค่เอื้อม
<http://dharmaomag.com>

ฉบับที่ ๐๘๖
๒๑ ม.ค. ๕๓
Free Online Magazine

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

นิตยสาร ธรรมะใกล้ตัว

ฉบับที่ ๘๖

ประจำวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๓

(<http://www.dharmamag.com>)

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว	๓
ธรรมะจากพระผู้รู้	๒๑
ไดอารี่หมอดู	๓๐
ดั่งตถุณวิสัยหา ฉบับเปิดกรุ	๓๔
ยารักษาใจ	๓๗
ธนาคารความสุข	๔๐
นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ	๔๔
คณะทำงาน	๕๐

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

ดังตฤณ

สำหรับกรณีหลวงพ่อบราโมทย์ที่เพิ่งเกิดขึ้น
หลายคนอยากฟังคำอธิบายจากผม
เพราะเชื่อว่าน่าจะรู้ต้นลึกหนาบางดี
แต่ความจริงคือผมเอง
ก็ต้องพยายามสืบหาต้นตอและที่มาที่ไป
ต้องพยายามสร้างมุมมองและความเข้าใจ
อันเกิดจากการรวบรวมข้อมูลมาปะติดปะต่อไม่ต่างจากคนอื่น
สิ่งที่ผมจะเขียนต่อไปนี้จึงมีค่าไม่ต่างจากความเห็นของคนทั่วไป
อาจถูกหรืออาจผิดประสาภูมิปัญญาของมนุษย์ธรรมดาคนหนึ่ง
เจตนาอันพื้นฐานอยู่บนความอยากรักษาศรัทธาชาวพุทธที่มีต่อพุทธศาสนา
ไม่ใช่มุ่งรักษาศรัทธาของชาวพุทธที่มีต่อบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

คำอธิบายทั้งหมดมีความยืดยาว
ทางที่ดีที่สุดจึงอาศัยคำถามที่มีเข้ามาหาผมไม่ขาดเป็นตัวตั้ง
แล้วตอบจากประสบการณ์ตรงหรือด้วยข้อมูลเท่าที่ผมมี

เกริ่นไว้ก่อนว่างานนี้จะไม่มีการได้ข้อมูลไปทั้งหมด
แต่โชคดีที่ไม่จำเป็นต้องรู้ทั้งหมดก็เข้าใจได้
เรื่องบางเรื่องรู้ครึ่งเดียวจะเป็นผลดีกับทุกฝ่าย
ตรงข้าม การอธิบายแบบให้เข้าใจหายสงสัยอย่างสิ้นเชิง
แบบต้องลงรายละเอียดตามลำดับ
อาจกระทบกระทั่งบุคคล
หรืออาจจะต้องเข้าเรื่องเหลือเชื่อเหมือนการ์ตูน
ผมทำไว้ในใจว่าโลกเป็นทุกข์อยู่แล้ว
ก็จะไม่ขอเขียนอะไรให้เพื่อนร่วมเกิด แก่ เจ็บ ตาย
ต้องเป็นทุกข์เพิ่มแม้แต่คนเดียว

ถาม - การถอนตัวของคณะกรรมการสวนสันติธรรม

เป็นจำนวนหลายคนพร้อมกัน เกิดขึ้นได้อย่างไร?

ตอบ - จากการรับ "ต้นเสียง" ทางโทรศัพท์ด้วยตนเอง
ทำให้มั่นใจว่าเรื่องใหญ่นี้จุดชนวนขึ้นจากความเข้าใจผิด
และมุมมองสรุปที่ต่างกัน

ความเข้าใจผิดที่ว่า

ก็คือเห็นหลวงพ่อบราโมทย์เป็นศิษย์คิดล้างครู
เอาชื่อหลวงปู่ดูลย์มาแอบอ้างสร้างฐานความน่าเชื่อถือ
แล้วภายหลังก็ริอ่านชี้ว่าครูบาอาจารย์พูดผิด
สมควรได้รับการขยายความจากตน

ด้วยมุมมองส่วนตัวจากการเห็นผลงานของหลวงพ่อบราโมทย์
ผมคิดว่าท่านไม่ได้สร้างแผนแอบอ้างชื่อเสียงครูบาอาจารย์
แต่เป็นการกระจ่ายกลิ่นหอมของชื่อเสียงครูบาอาจารย์
ให้ขจรไกลออกไปทั่วโลกเสียมากกว่า
โดยเฉพาะสำหรับคนรุ่นใหม่ที่ไม่มีโอกาสรู้จักพระป่ามากนัก
ก่อนหน้าหลวงพ่อบราโมทย์จะโด่งดัง
จะมีสักกี่คนที่เคยได้ยินชื่อของหลวงปู่ดูลย์
แม้ท่านขึ้นทำเนียบ "พระที่จะต้องไม่ถูกลืม" มานาน
นอกจากนั้น มีใครเคยได้ยินคำว่า "ดูลิต" บ้าง
แม้หลวงพ่อบราโมทย์และพระป่าหลายท่านใช้คำนี้กันบ่อยๆ
ก็เพิ่งจะด้วยความสามารถ
ในการ "ทำให้เชื่อด้วยของจริง" ของหลวงพ่อบราโมทย์นี่เอง
ทำให้คำว่า "ดูลิต" กลายเป็นหลักปฏิบัติอันศักดิ์สิทธิ์
เป็นทางเลือกสำหรับชาวบ้านชาวเมืองที่ต้องการเข้าถึงแก่นธรรม
โดยยังต้องประกอบอาชีพการงานเลี้ยงปากเลี้ยงท้องตนเองอยู่

สรุปคือคนส่วนใหญ่

รู้จักหลวงปู่ดูลย์และเห็นคำคำสอนของท่านกันมากขึ้นเรื่อยๆ
เนื่องจากเป็นอาจารย์ทางธรรมของหลวงพ่อบราโมทย์
ไม่ใช่หลวงพ่อบราโมทย์นำชื่อหลวงปู่ดูลย์มาจุดพลุ

สร้างกระแสความนิยมให้ตนเอง
ทุกวันนี้ พอผู้คนหลงใหลไปที่สวนสันติธรรม
ก็จะได้เห็นรูปปั้นหลวงปู่ดูลย์ยืนเด่นเป็นสง่าก่อนเป็นอันดับแรก
(มีบางคนอุตส่าห์มองแง่ลบว่าไม่ดีไม่งาม
คำที่ปล่อยให้ท่านยืนตากแดดตากฝนอย่างน่าสงสาร
ก็ขอให้คำนึงว่าพระพุทธรูปในวัดทั่วโลก ต่างก็นั่ง ยืน นอน
ตากแดดตากฝนไม่ต่างจากนี้เหมือนกัน)

ส่วนข้อหาดัดแปลงคำพูดครูบาอาจารย์นั้น
ด้วยมุมมองส่วนตัว
ผมเห็นว่าเจตนาของหลวงพ่อบราโมทย์
ไม่ใช่ริอ่านปรับปรุงคำพูดของครูบาอาจารย์ตามอำเภอใจ
แต่เป็นไปเพื่อให้เกิดความเข้าใจอันดีของคนรุ่นใหม่
คือเข้าใจว่าคำพูดต่างๆของหลวงปู่ดูลย์นั้น
เดิมเป็นอย่างหนึ่ง ก่อนจะถูกตกแต่งแล้วค่อยสืบทอดมา
ตลอดจนเพื่อให้เข้าใจว่าเดิมทีหลวงปู่ดูลย์ตั้งใจสื่อความหมายแบบไหน
สรุปคือหลวงพ่อบราโมทย์อยากให้เข้าใจหลวงปู่ดูลย์ที่แก่น ไม่ใช่ที่เปลือก

ทว่าด้วยมุมมองของคนอื่น นี่อาจเข้าข่ายดูหมิ่นอาจารย์ตนว่าพูดไม่ชัด
จำต้องตกแต่งแก้ไขให้ถูกต้องด้วยฝีมือตน
ซึ่งภายหลังเมื่อหลวงพ่อบราโมทย์เล็งเห็นมุมมองของคนอื่นเช่นนี้
ท่านก็สั่งตัดต้นเหตุปัญหา
เช่นแก้ไขตัดทอนหนังสือบางเล่มเสีย
เอาความเห็นทั้งหมดของท่านออก
เหลือไว้เพียงส่วนที่ยึดว่าเป็นคำของหลวงปู่ดูลย์
แต่อาจซ้ำเกินการณ์
เพราะหลายคนปักใจว่าท่านเป็นลูกศิษย์คิดล้างครูไปแล้ว
พากันกระพือความเชื่อนี้ไปทั่วแล้ว

ในแง่ของมุมมองสรุปที่มีต่อการสอนของหลวงพ่อบราโมทย์
ที่ช่วยอ่านวาระจิตของลูกศิษย์เป็นรายๆ
ว่านั่นคือสร้างความอ่อนแอขึ้นในสังคมชาวพุทธ

ด้วยวิธีรวบอำนาจชี้ขาดไว้ในตนแต่ผู้เดียว
ก่อให้เกิดกระแสความต้องการการพึ่งพา
ไม่อาจเจริญสติได้ด้วยความเข้มแข็ง
โดยมีการเปรียบเทียบเหมือนนกถูกหักปีก
ที่คงไม่มีวันบินได้ด้วยตนเอง

จากมุมมองส่วนตัว
ผมเห็นเป็นตรงกันข้าม
ถามว่าที่ผ่านมาเคยมีใครระดมชมราวาสจำนวนมาก
ให้เข้ามามีกำลังใจเจริญสติร่วมกันเท่านี้บ้าง?
ผมไม่ได้พูดถึงการระดมคนมาชุมนุมกัน
เพื่อสร้างความเชื่อ หรือความประเพณีในระดับศีลธรรมจรรยา
แต่ผมกำลังพูดถึงการระดมคนมาเข้าถึงแก่นธรรม
เจริญสติเพื่อระงับดับเหตุแห่งทุกข์ทางใจ
ซึ่งเป็นเป้าหมายใหญ่แท้จริงของพระพุทธศาสนาเรา

ผมทำหนังสือ "[ดูจิตปีแรก](#)" ซึ่งเป็นการรวมงานง่ายๆของท่าน
แจกจ่ายเป็นธรรมทานไปทั่วประเทศ จนถึงบัดนี้นับได้สองแสนเล่ม
จึงได้รับฟีดแบ็กโดยตรงมากมายก่ายกอง
บางคนแค่อ่านอย่างเดียว
จากที่อ่อนแออยากฆ่าตัวตาย
กลายเป็นอยากอยู่ต่อเพื่อปฏิบัติธรรม
จากคนที่เคยมืดด้วยความไร้ศรัทธา
กลายเป็นมีศรัทธาในพุทธศาสนาอย่างเข้มแข็ง
จากคนที่ไม่เคยปฏิบัติธรรมภาวนาได้ผล
กลายเป็นคนที่เชื่อมั่นว่าตนมีสิทธิ์บรรลุมรรคผลได้ในชาตินี้
หลักฐานโดยย่อเพียงเท่านี้
ควรแก่มุมมองสรุปว่าหลวงพ่อบราโมทย์ทำให้สังคมพุทธอ่อนแอแน่หรือ?

ถาม - คณะกรรมการเคยสนิทกับหลวงพ่อบราโมทย์มาก
น่าจะรู้เห็นอะไรมาก แล้วมาลาออกพร้อมกัน
มิเป็นการแสดงความไม่ชอบมาพากลหรือ?

ตอบ - กรรมการและคนใกล้ชิดของท่าน
มีแค่ส่วนหนึ่งที่ท่านที่ลาออก ไม่ใช่ทั้งหมด
ผมเองไม่ได้ใกล้ชิดหลวงพ่อปราโมทย์เท่าบุคคลเหล่านั้น
ตอบ - กรรมการและคนใกล้ชิดของท่าน
มีแค่ส่วนหนึ่งที่ท่านที่ลาออก ไม่ใช่ทั้งหมด
ผมเองไม่ได้ใกล้ชิดหลวงพ่อปราโมทย์เท่าบุคคลเหล่านั้น
ไม่ได้ติดตามท่านไปไหนต่อไหนเหมือนบุคคลเหล่านั้น
แต่ภาพของผมนั้นรวมอยู่ในบุคคลที่มีความผูกพันกับท่านด้วย
เพราะทุกวันนี้มีคนได้อ่าน "ธรรมะจากพระผู้รู้" หลายหมื่นคน
ผ่านนิตยสารธรรมะใกล้ตัวซึ่งผมกับน้อง ๆ ร่วมกันสร้างขึ้นมา

และด้วยเหตุของความเป็นคนที่มีภาพผูกพันกับท่าน
ผมจึงพอจะรู้จากประสบการณ์ตรงบ้างว่าเกิดอะไรขึ้น
ในสถานการณ์ที่เต็มไปด้วยเงื่อนไขน่าลำบากใจ
ทั้งนี้ ผมไม่ได้หมายความว่าผู้เกี่ยวข้องที่อ้างถึงข้างต้น
จะได้รับประสบการณ์แบบเดียวกับผม
ขอให้ทราบว่านี่เป็นเพียงประสบการณ์เฉพาะตนเท่านั้น

งานนี้สำหรับผมแล้ว
มีการเล่นงานเอากับจุดอ่อนของคนส่วนใหญ่
นั่นคือความกลัวเสื่อมเสียชื่อเสียง
ความกลัวว่าลาภ ยศ สรรเสริญ และความสงบสุขจะหายไป
เริ่มต้นจากย้อนหลังไปประมาณสองอาทิตย์ก่อนเกิดเหตุ
เพื่อนสนิทของผมคนหนึ่ง เตือนว่าให้ระวัง
ถ้าไม่ถอนตัว ไม่หาหลุมหลบภัย
จะพลอยร่างพลอยแห่ไปกับหลวงพ่อปราโมทย์ด้วย
เพราะกำลังจะมีการถล่มท่านครั้งใหญ่ และเห็นทีจะรอดยาก

จากนั้น เพิ่งล่าสุดวันสองวันนี้เอง
มีใครคนหนึ่งที่ผมไม่รู้จัก
พยายามส่งสัญญาณเตือนมาจากทางไกล

ว่าจะมีการเล่นงานผมทางกฎหมายเป็นรายต่อไป
หลังจากเอาผิดทางกฎหมายกับหลวงพ่ปราโมทย์ได้สำเร็จ

การยกเลิกกำหนดการเทศน์กะทันหันของสำนักพิมพ์ DMG ก็ดี
การขอระงับการเผยแพร่คำสอนของบ้านอารีย์ก็ดี
ตลอดจนการถอนตัวของคณะกรรมการสวนสันติธรรมก็ดี
อาจเกิดจากความคลางแคลงของบรรดาท่านผู้มีเกียรติ
เพราะรู้เห็นเรื่องไม่ดีใด ๆ ของหลวงพ่ปราโมทย์หรือเปล่าผมไม่ทราบ
ทราบแต่มีการวางแผนอย่างชัดเจน
ยื่นพินัยอยู่บนความเชื่อที่ว่า
ถ้าคนสนิทถอนตัวพร้อมกันทั้งยวง วิกฤตศรัทธาจะตามมา
เพราะผู้คนคงไปรำลืออย่างกว้างขวาง
ว่าพระรูปนี้ต้องมีบาปผิดติดตัวอย่างมหันต์แน่นอน

พระพุทธเจ้าตรัสว่าจิตมีธรรมชาติไหลลงต่ำ
คืออยู่ดี ๆ ก็พร้อมจะมีความคิดร้าย ๆ กับคนอื่นอยู่แล้ว
ความจริงถ้าไม่มีแถลงการณ์ใด ๆ ออกมาเลย
ทุกอย่างอาจอึมครึม กลายเป็นจิตวิหยา มวลชนที่ทรงพลังกว่านี้
แต่เมื่อมี [คำประกาศจากบ้านอารีย์](#) ซึ่งความผิดของหลวงพ่ปราโมทย์ออกมา
ก็กลายเป็นว่าทุกอย่างกลับตาลปัตร
เนื่องจากทุกคนมองว่าการชี้โทษทุกข้อของบ้านอารีย์
หาใช่ความผิดอุกฉกรรจ์อันควรเอาโทษขนาดต้องถล่มให้ล่มจมไม่
ความรู้สึกมวลรวมจึงกลายเป็นโล่งอก ไม่มีอะไรในกอไผ่
และมองตาม ๆ กันว่าหลวงพ่ถูกประทุษร้าย
คราวนี้ความไม่ชอบมาพากลจึงไม่ได้ติดอยู่กับฝ่ายหลวงพ่
แต่กลับไปตกอยู่ที่กลุ่มบุคคลเบื้องหน้าเบื้องหลังการจัดการหลวงพ่มากกว่า

ถ้าขอได้ก็ขอทุกคนอย่าเพ่งกันตำหนิหรือเคียดแค้นชิงชังกลุ่มบุคคลเหล่านี้
เพราะหากคุณรู้เบื้องหลังทั้งหมด
ก็จะมีความรู้สึกเห็นใจพวกเขาในฐานะเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน
ไม่ใช่ในฐานะของเพื่อนที่กลายเป็นศัตรู
ผมบอกได้แค่ว่าสิ่งที่กำลังปรากฏต่อหน้าต่อตา

เป็นอะไรที่เราจะอาศัยเพียงสมมติฐานว่าเคยสนิทต้องรักกันตลอดไม่ได้
คลื่นรบกวนทางความคิดคือตัวตัดสินชี้ขาดว่าศรัทธาจะโดนขัดพาไปทางไหน
ขอยกตัวอย่างบุคคลที่มีตัวตนจริง เคยเป็นคนสนิทหลวงพ่อปราโมทย์
และเกือบจะต้องถอนตัวไปสักรายหนึ่ง
เขาใช้นามแฝงในลานธรรมว่า Realize Now
[อ่านความเป็นมาเป็นไป](#) แล้วคุณจะมีมองเห็นกระบวนการวิธีทำลายศรัทธาชัดขึ้น

**ถาม - คนสนิทของหลวงพ่อก่อนตัวไป
ต่างก็เคยมีศรัทธาอย่างแรงกล้าในตัวหลวงพ่อก่อน
เหตุใดหลวงพ่อกจึงรักษาศรัทธาไว้ไม่ได้?**

ตอบ - แสงเทียนในความมืดนั้น
จะส่องสว่างได้ดีเมื่อคุณอยู่ไกลออกมาในระยะห่างหนึ่ง
แต่ถ้าอยู่ใกล้เกินไป บางทีเงาร่างของคุณเองอาจบดบังแสงเทียนไว้จนมืด
ทำให้รู้สึกคล้ายเปลวเทียนไม่มีแสงสว่าง หรือสว่างเพียงริบหรี่ได้

แนวทางการสอนแบบจีเป็นคนๆของหลวงพ่อปราโมทย์นั้น
เสี่ยงไม่ได้ที่จะก่อให้เกิดความคาดหวัง
ว่ายิ่งใกล้ชิดจะยิ่งมีสิทธิ์ได้ทางลัดถึงตัวถึงใจกว่าคนอยู่ไกลห่าง
แต่ข้อเท็จจริงคือเมื่อเป็นกันเองมากขึ้น
ก็อาจก่อให้เกิดความสนใจ เกิดความคาดหวังในตัวท่านต่าง ๆ นานา
ถึงให้สติเผลอไปยึดเรื่องข้างนอกมากกว่าเข้ามารู้เรื่องข้างในได้ง่ายๆ

ผมกำลังบอกคุณๆว่าศรัทธาเท่ากัน แต่ยิ่งอยู่ห่าง
ความคาดหวังในการรับความช่วยเหลือด้วยทางลัดยิ่งน้อย
ความตั้งใจสดับฟังเอาไปปฏิบัติจริงยิ่งมาก

แทนที่จะสงสัยว่าทำไมหลวงพ่อรักษาศรัทธาคนกลุ่มน้อยไม่ได้
ผมอยากให้คุณฉุกใจคิดว่าทำไมเกิดเรื่องแล้วจึงไม่เกิดวิกฤตศรัทธา?
นั่นก็เพราะศรัทธาส่วนใหญ่อยู่ในระยะห่าง รับแสงแต่เพียงพอดี
มีแก้ไขเจริญสติอย่างจริงจัง จึงบังเกิดผลอันสุขสว่างแก่ตัว

เหมือนอาศัยเปลวเทียนเก่าต่อเปลวเทียนใหม่
รู้อยู่ข้างในว่าธรรมะที่เกิดขึ้นกับตนเป็นของจริง สว่างจริง
ส่วนของข้างนอกคือครูบาอาจารย์หรือแม้แต่พระพุทธเจ้า
จะจริงหรือไม่จริง สว่างหรือมืด ก็คงไม่สำคัญอะไรกับตนอีกแล้ว

ของจริงข้างนอกถูกปิดเบือนหรือลบให้เลื่อนไปได้
แต่ของจริงข้างใน อย่างไรก็ไม่มีทางทำให้กลายเป็นของปลอม
สรุปคือถ้าพยายามเข้าใจหลวงพ่อก็ให้น้อยลง
ใส่ใจปฏิบัติจริงให้มากขึ้น
อาจมีสิทธิ์ประสบผลสำเร็จมากกว่าคนใกล้ชิดก็ได้
เหมือนที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า
ต่อให้จับสังฆาฏิ (ผ้าซ้อนทับจีวร) ของพระองค์ไม่ปล่อย
ก็ไม่เชื่อว่าอยู่ใกล้ท่าน
คนจะเห็นท่านจริงก็ต้องเห็นธรรมท่านนั้น

คนเรามักลืมที่มาของตัวเอง
นั่นไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจ
เพราะแม้แต่พ่อแม่ผู้ให้กำเนิดของตัวเอง
เลี้ยงดูจนมาจนเติบโตใหญ่
ก็มีน้อยคนที่ระลึกถึงพระคุณได้
เราจึงเห็นโลกนี้ว่ามีบางคนทิ้งพ่อแม่ได้
หรือกระทั่งฆ่าพ่อแม่เสียก็ได้ เมื่อลืมตัวลืมใจ

ธรรมชาติของคนโดยมาก ไม่ต่างจากกลุ่มนกน้อย
เห็นต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขาก็แย่งกันเข้ามาเกาะ
แต่พอเห็นต้นไม้ทำท่าจะโค่นล้มก็แตกฮือเอาตัวรอด
น้อยคนจะทำตัวเหมือนกลุ่มช้างใหญ่
ที่เข้ามาอาศัยร่มเงาไม้ใหญ่สบายตัวแล้ว
พอเห็นต้นไม้จะโค่นก็ปักหลักช่วยกันค้ำยันเอาไว้

สรุปคือธรรมดาโลกครับ
ไม้ใหญ่ไม่ได้มีต้นเดียว

จะบินไปทางไหนก็ขึ้นอยู่กับความสมัครใจเฉพาะกาล ไม่ว่ากัน

ถาม - เกิดเรื่องขึ้นแล้ว จะให้ทำใจเชื่อใครได้ด้วยวิธีไหน?

ตอบ - ทั้งโลกนี้จริงหมดด้วยตัวของมันเป็นธรรมดา
ความคิดของเราเท่านั้นที่อยากจะรับความจริงตามธรรมดาโลก
ขณะเกิดเรื่องราวแตกแยก
ข้อมูลที่มาจากอคติ ล้วนเป็นเท็จทั้งสิ้น
ส่วนการรับฟังข้อมูลด้วยใจเป็นกลาง
จะได้ข้อสรุปเป็นจริงในที่สุด

คิดถึงพระพุทธเจ้าไว้ แล้วใจจะอบอุ่น
เมื่อใจอบอุ่นพอ คุณจะค่อยๆ รู้สึกว่าเริ่มสำรวจใจตัวเองได้
ดูให้ชัดว่าใจอยากรับฟังทางไหนให้สอดคล้องกับความอบอุ่น
ก็ขอให้เชื่อวาระแห่งใจในบัดนั้นเถิด

อย่ารู้สึกผิดถ้าคุณคิดไม่ดีหรืออยากถอยเท้าออกไป
ขณะเดียวกันอย่ารู้สึกว่าคุณถูกต้องกับการหุนหันเข้าข้างใคร
ขอเพียงมีข้อมูลมากพอ
จะเกิดอะไรขึ้นกับการตัดสินใจก็คงต้องเป็นไปตามนั้น
ต่างคนต่างมีพื้นหลังไม่เหมือนกัน
แม้อยู่บ้านเดียวกันก็อย่านึกว่าต้องตัดสินใจเชื่อให้ตรงกัน

กรณีการขุดคุ้ยเอาอดีตไม่ดีไม่งามของใครมาแฉ
คุณควรถามตัวเองว่ามีใครบ้าง
ที่ทำแต่เรื่องดีเรื่องงามมาตลอด?
ถ้าคนเราลงตั้งตัวเป็นฝ่ายตรงข้ามเสียอย่าง
อย่างไรก็ต้องขุดคุ้ยอะไรสักเรื่องมาประจานจนได้

ผมเห็นพระโตดั่งขึ้นมา ก็มีทั้งคนรักคนชัง
มีคนเชียร์ มีคนโจมตีเหมือนกันหมด
นึกว่าดีใครฟังแล้วเอาคนใหม่ขึ้นมาแทนจะไม่โดนหรือ?

หรือว่าเมื่อใครคนหนึ่งถูกตีพังไปแล้ว
จะมีใครที่สมบูรณ์แบบ ทั้งพฤติกรรมในอดีต
และความงามพร้อมในปัจจุบันมาแทนที่ได้หรือ?
ประเด็นมันอยู่ที่ว่า
เราจะตั้งใจทำให้ใครคนหนึ่งพังเพื่ออะไรเท่านั้นเอง
ผลลัพธ์ไม่ได้ช่วยให้โลกดีขึ้นกว่าเดิมได้หรอก

ขอให้คำนึงว่าใจคนเราครุ่นคิดถึงแต่มุมมองของตน
ความเห็นของตน ตลอดจนการตกลงร่วมกันของหมู่พวก
ไม่ได้ผูกโยงกับประโยชน์ของคลื่นมหาชน
ถ้าใครอ้างให้คุณได้ยินว่าคิดถึงพระศาสนา ทำเพื่อพระศาสนา
ก็ควรดูที่ผลงานของคนคนนั้นดีกว่า

กรณีหลวงพ่อบราโมทย์ ผมรอฟังการชี้ผิดเอาโทษท่านอยู่
หากพบหลักฐานว่าผิดอาบัติร้ายแรงจริง
ก็ควรปรับสีกเสียตามกระบวนการ
ผมอาจเข้าร่วมช่วยขอร้องให้ท่านสึกด้วยอีกคนหนึ่ง
แต่นี้เท่าที่ทราบล่าสุด
จะมีการโจทก์เอาผิดดื้อๆโดยไม่มีหลักฐาน
หาว่าท่านผิดศีลข้อ ๓
หรือหาว่าท่านส่งเมลถึงผม บอกว่าสาว ๆ ที่มาวัดนำปล้ำหลายคน
ถ้าคุณไปได้ยินคำนี้ที่ไหน ก็ขอได้รับคำยืนยันจากผมว่าไม่จริง
อย่าว่าแต่ท่านจะพูดเจียดเรื่องนี้ขณะเป็นพระ
แม้ครั้งเมื่อรู้จักกันฉันชราवास
ผมก็ไม่เคยได้ยินถ้อยคำคึกคะนองท่านองนี้
จากปากท่านเลยแม้แต่ครั้งเดียว

จริง ๆ แล้วข่าวเทือกนี้ช่วยให้ผมเองสบายใจด้วยซ้ำ
เพราะท่านคงไม่มีความผิดอะไรเป็นแน่
จึงต้องถูกรื่องโกหกขึ้นกล่าวหากันแบบไม่มีมูลความจริง

ถาม - คุณดังตฤณมีส่วนได้ส่วนเสียกับหลวงพ่อบราโมทย์หรือเปล่า?

ตอบ - คนส่วนใหญ่รู้จักผมจากหนังสือ "เสียดายคนตายไม่ได้อ่าน"
ไม่ได้รู้จักเพราะผมมีความเกี่ยวข้องกับท่าน
ท่านไม่ได้ตั้งชื่อหนังสือให้
ท่านไม่ได้ช่วยคิดช่วยเขียนส่วนใดส่วนหนึ่ง
แล้วท่านก็ไม่ได้ช่วยเป็นหัวเรียวหัวแรงช่วยประชาสัมพันธ์
เพราะฉะนั้น ในแง่ชื่อเสียงแล้ว
ถ้าคิดถึง "ส่วนได้" ผมไม่น่าจะได้ผลประโยชน์อะไรจากชื่อเสียงของท่าน

ผมร่วมสร้างสวนสันติธรรมไปหนึ่งแสน
ทำบุญวันทอดกฐินที่สวนสันติธรรมปีละเป็นหมื่น
ถวายอุปกรณ์บำรุงธาตุชั้นอีกเท่าใดจำไม่ได้ถนัด
แม้นอนไปช่วยท่านสอนที่ศาลาใหญ่
นอกจากไม่มีค่าตัวให้ยังต้องควักเงินหย่อนตู้บริจาคอีก
เมื่อจะมีการจัดพิมพ์หนังสือบูชาครูบาอาจารย์ของท่าน
ก็ทุ่มเงินก้อนใหญ่ลงไปเป็นแรงเรียกกระแสสนับสนุน
แถมเมื่อสำนักพิมพ์ของตัวเองจะพิมพ์หนังสือ "ดุจตีปีแรก"
เพื่อแจกเป็นธรรมทานไปตามที่ต่างๆ
ผมก็ลงขันร่วมกับญาติธรรมอื่นๆอีกด้วย ไม่ใช่เป็นผู้รวบรวมอย่างเดียว
เพราะฉะนั้น ในแง่เงินทองแล้ว
ถ้าคิดถึง "ส่วนเสีย" ผมน่าจะเสียแบบไม่เห็นทางได้อะไรคืนจากท่านเลย

ตอนแม่ผมป่วยหนัก ท่านไปเยี่ยมและแผ่เมตตาให้แม่ถึงบ้าน
ตอนแม่ผมใกล้ตาย ท่านก็ไปให้กำลังใจจนแม่ผมเข้มแข็งขึ้น
ตอนแม่ผมตายแล้ว ท่านก็ไปช่วยวันเผาศพแม่ขึ้นฟ้า
เพราะฉะนั้น ในแง่บุญคุณ ผมต้องจดจำไม่ลืม

ถาม - คุณดังตฤณเป็นลูกศิษย์หลวงพ่อบราโมทย์หรือเปล่า?

ตอบ - คำถามทำนองนี้เคยเป็นเหตุให้คิดเขียน
"ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ" ขึ้นมา เพื่อให้เกิดความชัดเจน
แล้วก็ได้ไม่ต้องตอบคำถามเดิมซ้ำไปซ้ำมา

หรืออย่างน้อยก็จะได้อบอุ่นน้อยกว่าเดิมบ้าง

คำถามนี้เหมือนมีอาถรรพณ์นะครับ

เพราะถามในที่สาธารณะกันหลายครั้งในช่วงหลายปีที่ผ่านมา
แต่ก็มีเหตุให้ไม่ได้ตอบ

เพราะมักเป็นคำถามที่รวมๆกันมาหลายข้อก่อนหมดเวลา
ไม่เหลือเวลาพอให้ได้ไขข้อข้องใจ

เพิ่งจะมีตอนไปบรรยายที่คณะแพทยศาสตร์เชียงใหม่

ถามแล้วผมถึงได้ตอบชดถ้อยชัตคำเป็นครั้งแรก

ใจความสรุปของคำตอบคือ

ผมเป็นลูกศิษย์ทางความรู้ของพระพุทธเจ้า

ผมมีหลวงพ่อบุชเป็นพระอุปัชฌาย์อบรมสั่งสอนตอนอายุ ๒๐

ส่วนหลวงพ่อบราโมทย์นั้น ผมได้ความรู้จากท่านมากมาย

แต่โดยความสัมพันธ์คือพี่กับน้องที่รักและนับถือกันมาก

ผมเคยอยากเชิดชูสนับสนุนท่าน

กำลังเชิดชูสนับสนุนท่าน

และจะเชิดชูสนับสนุนท่านไม่เปลี่ยน

ไม่ใช่เพราะความสัมพันธ์ฉันพี่กับน้อง

แต่เพราะไม่เห็นใครที่ทำให้ฆราวาสตื่นตัวอยากเจริญสติ

ค้นหาแก่นธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้าได้เท่าท่านต่างหาก

ถ้าไม่ใช่ด้วยเหตุนี้แล้ว ต่อให้สนิทกันขนาดไหน

ผมก็คงไม่ใส่ใจร่วมผลักดันให้ผู้คนมารู้จักท่านอย่างที่ท่านเห็น

พบหน้ากันครั้งแรกเมื่อสิบกว่าปีก่อนสมัยท่านเป็นฆราวาส

ท่านหันไปบอกลูกศิษย์ของท่านคนหนึ่งที่นั่งข้างๆว่า

ผมมาคนละแบบกับท่าน ขยายความคือ

ของท่านเริ่มต้นและดำเนินไปด้วยการเน้นดูอาการของใจ

ส่วนผมเริ่มต้นและดำเนินไปด้วยการเน้นดูสภาพทางกาย

แต่ไม่ว่าจะเริ่มต้นและดำเนินด้วยการเน้นกายหรือใจ

จุดสรุปก็คือประสบการณ์เห็นกายใจไม่เที่ยงอย่างทั่วถึง

เห็นว่าทั้งกายและใจนี้ไม่ใช่ตัวตน

ไม่ควรยึดมั่นถือมั่น

ตรงตามจุดมุ่งหมายเชิงปฏิบัติอันสำคัญที่สุดของพุทธศาสนา

ความรู้และประสบการณ์บนเส้นทางเจริญสติของท่าน
ตลอดจนความสามารถในการใช้คำอธิบายสภาวะ
ท่านก็เหนือกว่าผมมากนัก
แม้มีประสบการณ์เหมือนกัน
แต่ผมก็ใช้คำไม่ได้เหมือนท่าน
เช่น เมื่อจิตกับกายแยกกัน จะรู้สึกเหมือนมีช่องว่างระหว่างกายกับจิต
ตรงนี้มีบัญญัติไว้เป็นมาตรฐานตามตำราคือ "นามรูปปริจเฉทญาณ"
และตอนเกิดประสบการณ์ดังกล่าว
ผมก็จำแค่ "นามรูปปริจเฉทญาณ" ไว้กำกับภาวะ
คือบอกตัวเองว่าขณะนี้เกิด "นามรูปปริจเฉทญาณ"
หรือเมื่อครู่ "นามรูปปริจเฉทญาณ" ตั้งอยู่และหายไปแล้ว
จิตตกกลับมาสู่ภาวะสามัญ ไร้ญาณอันเป็นทางสู่ความพ้นทุกข์แล้ว

ต่อเมื่อฟังคำอธิบายสภาวะแบบง่าย ๆ จากท่าน
จึงเป็นจุดหักเหสำคัญ เมื่อพูดกับคนอื่น
ก็เริ่มรู้จักใช้คำง่าย ๆ ฟังแล้วรู้เรื่องเหมือนท่านบ้าง
(ซึ่งต่อมาก็พบว่าแม้ใช้คำง่ายขนาดไหน
ก็ไม่มีทางฟังรู้เรื่องอยู่ดีสำหรับคนไม่ผ่านประสบการณ์แบบเดียวกัน)

สรุปคือผมจำเป็นต้องบอกว่า "ไม่ใช่ลูกศิษย์ท่าน"
เหตุผลสำคัญคือเพื่อให้ชัดเจนว่าทำไมบางคำพูดจึงเหมือนกัน
แต่บางคำจึงขัดกัน โดยเฉพาะแนววิธีเริ่มเจริญสติ
มันเป็นเรื่องของพื้นหลังและการตั้งต้นประสบการณ์ทางธรรม
ไม่ใช่เรื่องของการไม่ลงรอยเดียวกัน
ท่านเคยบอกกับผมว่าคงต้องแยกกันทำงาน
ไม่เช่นนั้นคนจะสับสนได้

แต่หลายปีต่อมามีคนกังขา ผมพูดอย่าง ท่านพูดอีกอย่าง
แล้วนิสัยคนเราก็ชอบเข้าทางโน้นที่ทางนี้ที่เพื่อย้ำความแน่ใจ
ผมเห็นเป็นวิเวกความขัดแย้งระยะยาว

จึงไปกราบและช่วยท่านสอนที่สวนสันติธรรมให้คนเห็นเสีย
เป็นอันระงับความสงสัยเสียได้ว่าใครยอมรับนับถือใคร

**ถาม - หลวงพ่อปราโมทย์สำคัญอย่างไร
คุณตั้งตฤณถึงยกท่านอยู่คนเดียว?**

ตอบ - ผมไม่ได้ยกท่านคนเดียว
ผมพูดเสมอว่าคนที่มิบุญคุณให้ความรู้กับผมมีใครบ้าง
แล้วก็ยกย่องเสมอว่าปราชญ์ทางพุทธท่านใดนากราบไหว้บ้าง
เพียงแต่อาจจะกระจัดกระจาย คนส่วนใหญ่เลยไม่ค่อยเห็น
เห็นแต่ที่ผมยกท่านเป็นคอลัมน์ยืนโรงคือ "ธรรมะจากพระผู้รู้"
ซึ่งมีมาในนิตยสารธรรมะใกล้ตัวโดยตลอด

ท่านสำคัญแค่ไหน ผมดูจากความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับพุทธศาสนา
พุทธจะพังเพราะฆราวาสไม่รู้ ไม่ใช่เพราะพระไม่ดี
พูดอย่างนี้อาศัยเหตุอะไร?
เหตุคือคนเราอยู่ๆเกิดมาเป็นพระเลยไม่ได้
ต้องเป็นฆราวาสก่อน
ตอนเป็นฆราวาสจะรู้หรือเข้าใจพุทธอย่างไร
พอเป็นพระก็มีแนวโน้มจะพัฒนาต่อยอดจากตรงนั้น
ถ้าเป็นฆราวาสที่รู้ไม่ดี รู้ไม่พอ หรือรู้ไม่ถูก
พอเป็นพระก็มีสิทธิ์หลงกับอะไรที่ไม่ถูกและไม่ดีพอได้

สถานการณ์ของพุทธในไทยทั้งอดีตและปัจจุบันเป็นอย่างไร?
พระส่วนใหญ่ท่องจำแต่บทสวดงานศพ
มีการสอนในชั้นเรียนนักเรียนว่ามรรคผล ฌาน ญาณ สมัยนี้ไม่มีแล้ว
แถมมีลูกชาวบ้านที่นุ่งเหลืองห่มเหลืองโดยไม่ได้פקความละเอียดเข้ากุฏิ
จึงใจกล้าหน้าทอนเอาสื่อลามกเข้าไปสะสมในกุฏิกันมากขึ้นทุกที
ฆราวาสส่วนใหญ่เลยมีโอกาสราบไหว้ก็เพียงพระที่ไม่ทำตามกติกา
ที่ตกลงไว้กับพระพุทธรเจ้าในวันบวช
ที่ว่าบวชเข้ามาเพื่อจุดประสงค์สำคัญ
คือบำเพ็ญเพียรเพื่อเอามรรคผลนิพพานกัน

ส่วนพระที่ปฏิบัติจริง ก็มักอยู่ในที่ที่ห่างจากฆราวาส
หรือไม่ก็สอนฆราวาสเฉพาะในเรื่องบุญกุศลและศีลธรรมจรรยา
ซึ่งสมัยนี้ชาวบ้านมักเบือนหน้าหนีมากกว่าหันหน้าฟัง
ช่องว่างระหว่างฆราวาสกับพระจึงถ่างกว้างมาตลอด
แล้วฆราวาสที่ไหนจะเอากำลังใจมาเดินจงกรม นั่งสมาธิ
หรือเจริญสติเอามรรคผลนิพพานตามรอยบาทพระศาสดาได้แล้ว?
อย่างมากก็อาศัยพุทธศาสนาเป็นบันไดไปสวรรค์กันเท่านั้น

จุดสรุปคือลงเอยว่าฆราวาสส่วนใหญ่มองไม่เห็น
ว่าแก่นพระศาสนาอยู่ตรงไหน
อย่าคิดว่าเรื่องเล็กน้อยครับ
ชาวพุทธที่ไม่รู้จักศาสนาของตัวเองยังมีมาก
ก็ยิ่งเหมือนพุทธศาสนามีศักดิ์ศรีเป็นแค่ขนไม้กันจน
ไม่ถึงขั้นเรือใหญ่ที่พร้อมพาไปถึงฝั่งแห่งความปลอดภัยตามที่

ฆราวาสมีความต้องการแค่ให้พระสวดให้ฟัง
หรือเทศน์เรื่องศีลธรรมง่าย ๆ ให้รู้สึกว่าได้บุญ
พระส่วนใหญ่ก็จัดให้ตามนั้น เน้นท่องสวด
เน้นเทศนาเฉพาะศีลธรรมระดับต้น ๆ ฟังง่าย ๆ
หรือใส่ความเห็นส่วนตัว หยอ ดมูขให้คนฟังติดใจ
คนเขาถึงชอบพูดกันว่าศาสนาไหนก็สอนให้เป็นคนดี
แล้วในความจดจำสับสน ๆ มาก็คือทุกศาสนาเหมือนกันหมด
คือทำให้เป็นคนดี มีแค่หยิบมือที่เข้าใจว่าพุทธศาสนา
บอกทางให้พ้นจากความเป็นคนดีที่สีหน้าเศร้าสร้อยได้ด้วย

เมื่อผลงานของหลวงพ่อบราโมทย์เป็นที่ประจักษ์
ว่าชักพาคนอยู่บ้านมาเป็นคนเข้าวัดได้มหาศาล
ผมจึงไม่ลังเลที่จะสนับสนุนท่าน
ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมสนับสนุนท่านอื่น
แล้วก็ไม่ได้ประกาศว่าจะเจริญสติได้
ต้องมาลงให้หลวงพ่อบราโมทย์เท่านั้น

การเขียนทั้งหมดนี้

ใจไม่ได้เล็งอยู่กับการช่วยกู้ชื่อเสียงให้หลวงพ่อปราโมทย์
แต่ในเมื่อชื่อเสียงของพระศาสนาผูกอยู่กับกรณีของท่าน
เนื่องจากรวมคนเข้าไว้ด้วยกันหลายฝ่าย
ฝ่ายรู้เรื่อง ฝ่ายไม่รู้เรื่อง ฝ่ายสมัครใจโดยไม่รับฟังใดๆ ฯลฯ
ถ้าพอจะช่วยให้ชาวพุทธมีใจเป็นกุศลขึ้น สบายใจขึ้น หนักแน่นขึ้น
หลังจากเกิดกรณีหลวงพ่อปราโมทย์
ผมก็ถือว่าการลงแรงอธิบายครั้งนี้คุ้มค่าแล้ว

จุดยืนของนิตยสารธรรมะใกล้ตัว

มีคอลัมน์ "ธรรมะจากพระผู้รู้" นำหน้า
ผมได้กราบเรียนท่านโดยตรงแล้วว่าจะให้คงไว้ต่อไป
ไม่ถอดออกตามคำขอของหลายฝ่าย
มีฉะนั้นเท่ากับเป็นการเสริมให้ผู้คนนี้กว่าผมถอนตัวอีกคน
จึงขอประกาศเป็นทางการ
ว่าคอลัมน์ "ธรรมะจากพระผู้รู้" ในนิตยสารธรรมะใกล้ตัว
ต่อไปนี้จะอยู่ในการตัดสินใจและรับผิดชอบของผมเพียงผู้เดียว
ว่าจะให้อยู่หรือไม่อยู่ต่อ
ผมจะไม่ยกการตัดสินใจใดๆ ให้ใครแม้เป็นที่ประชุมที่มงาน
ถ้ามีการข่มขู่กันจะได้ข่มขู่ถูกตัว อย่าไปข่มขู่คนอื่นเลยนะครับ

ดังตฤณ

มกราคม ๕๓

เรื่องน่าสนใจประจำฉบับ

ปีใหม่ ใครๆ ก็นิยมขอพร
แต่ "หลวงพ่อบราโมทย์ ปาโมชฺโช"
ท่านเมตตาสอนสิ่งอื่น ที่ควรทำมากกว่าการขอพร
อยากทราบว่าเป็นอะไร
ติดตามได้ที่คอลัมน์ "ธรรมะจากพระผู้รู้" ค่ะ (-/-)

คอลัมน์ "ดังตฤณวิเศษ ฉบับเปิดกรู"
ฉบับนี้ ตอบข้อสงสัยของใครหลายคนที่กำลังสงสัยว่า
"ถ้าขั้น ๕ ไม่ใช่เรา แล้วเราเป็นอะไร?"
อย่าได้เก็บความสงสัยให้ค้างคาใจกันอีกต่อไป
คลิกอ่านคำตอบจาก "คุณดังตฤณ" ได้เลยล่ะ ^_^

เชื่อหรือไม่คะ ถ้าจะบอกว่า เราทุกคนสามารถเดินทางไปในภพภูมิต่างๆ ได้
ทั้งๆ ที่ยังมีชีวิตอยู่ในภพมนุษย์ (0_0)!
นั่นเป็นเพราะ จิตของเราท่องเที่ยวไปในภพน้อยใหญ่ตลอดเวลา
ส่วนจะเข้าไปอยู่ในภพไหน และอย่างไร
อ่านรายละเอียดเพิ่มเติมจาก "หมอฟีร์"
ที่คอลัมน์ "ไต่อาวรีหมอดู" ฉบับนี้เลยล่ะ

เห็นแค่ชื่อเรื่องก็น่าติดตามซะแล้ว
คอลัมน์ "เรื่องสั้นอิงธรรมะ" ฉบับนี้
"คุณชลนิล" กลับมาฝากความประทับใจอีกครั้ง ^_^
ด้วยเรื่องสั้นชื่อน่ารัก "คืน 'หนาว' ของสาวสวย (ตอนที่ ๑)"
เหตุการณ์ในคิ่้นนั้นจะเป็นอย่างไร และสาวสวยของเราจะพบเจอกับอะไรบ้าง
ถ้าพร้อมแล้ว คลิกอ่านในฉบับได้เลยล่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

- บริษัทเชฟรอนประเทศไทยฯ ขอเชิญผู้สนใจ
เข้าร่วมฟังการตอบคำถามจากคุณดังตฤณ
ในวันจันทร์ที่ ๑ กุมภาพันธ์ เวลา ๑๗.๐๐ น. – ๒๐.๐๐ น.
สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม สรรองที่นั้ และรับแผนที่ได้ที่คุณเอ้
ตามอีเมลนี้คะ ^_^
thmeditationclub@chevron.com
- สภาภาษาดไทย ขอเชิญชวนร่วมบริจาคเงิน
ช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหว ประเทศเฮติ
ได้ที่ธนาคารไทยพาณิชย์ สาขาสภาภาษาดไทย
ชื่อบัญชี "สภาภาษาดไทย เพื่อช่วยเหลือผู้ประสบภัยแผ่นดินไหวในเฮติ"
บัญชีกระแสรายวัน เลขที่ ๐๔๕-๓-๐๔๓๖๘-๑
พร้อมส่งใบโอนเงินที่ คุณการดี วนกุล หัวหน้าฝ่ายการเงิน
สำนักงานการคลัง สภาภาษาดไทย
หมายเลขแฟกส์ ๐๒-๒๕๖-๔๐๖๔ หรือ อีเมล : haiti@redcross.or.th
ระบุ ชื่อ-นามสกุล และหมายเลขโทรศัพท์ติดต่อให้ชัดเจน เพื่อขอรับใบเสร็จจะ
ทั้งนี้ สภาภาษาดไทยยินดีรับบริจาคเป็นเงินเท่านั้น ไม่รับเป็นสิ่งของ
เงินบริจาคดังกล่าว จะนำไปสนับสนุนปฏิบัติการบรรเทาทุกข์
ของสหพันธ์สภาภาษาดและสภาเสี้ยววงเดือนแดงระหว่างประเทศ
ซึ่งให้ความช่วยเหลือผู้ประสบภัยอยู่ในประเทศเฮติขณะนี้
สามารถสอบถามข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ Call Center ๑๖๖๔ ค่ะ

ธรรมะจากพระผู้รู้

สันตินันท์ (พระปราโมทย์ ปาโมชโช ในปัจจุบัน)

ถาม – เราจะขอพรปีใหม่อย่างไรดีคะ

ปีใหม่เราก็มีความหวัง หวังว่าชีวิตจะดีขึ้น จะมีความสุข
ใครๆ ก็หวังนะ ให้มีกำลังใจ อย่าหวังเลย เดี่ยวมันคงไม่ดีขึ้น
เราชาวพุทธเราไม่ได้ขอพร แบบเรื่องรามเกียรติ์
พวกยักษ์จะขอพรต้องไปนั่งอดข้าว บำเพ็ญตบะ ท่องคาถา
บังคับให้พระพรหมบ้าง พระอิศวรบ้าง มาให้พร
อันนั้นพรแบบขอคนอื่นเขา พอเขาให้พรตัวเองมานะ
เขาก็ต้องรีบไปให้พรคนอื่น ไข่มกัณ ไข่มกัณ
นั่นในโลกเป็นของคู่ๆ

ให้คนนี้มีฤทธิ์เยอะ ก็ให้คนนี้มีไว้คอยปราบคนนี้ ไม่ได้ให้พร
พวกเราชาวพุทธ เราไม่เชื่อเรื่องการขอ

อย่ามาขอเลยพร เป็นไปไม่ได้

เราเชื่อกรรม เชื่อผลของกรรม ตัวนี้สำคัญมาก

ถ้าเราอยากมีความสุข อยากให้ชีวิตดีขึ้น

เราต้องทำกรรมที่สมควรแก่ผล ทำเหตุให้สมควรแก่ผล

ถ้าทำเหตุที่จะมีความสุข เราก็มีความสุข

ทำเหตุให้มีความสุข ทุกข์ มันก็มีความสุข

ทำกรรมชั่วมาแล้วมาขอพร ขอหลวงพ่อบ้าง พระพุทธรูปบ้าง

ขอคนโน้น คนนี้ ขอกระทั่งต้นไม้ อะไรอย่างเนี่ย ขอภูเขา ขอไปหมด

ปั้นรูปเทวดาขึ้นมา แล้วก็ไปขอ โช้ เทวดานั้น เรายังปั้นขึ้นมาเองเลย

เราต้องเชื่อกรรม เชื่อผลของกรรม

อยากมีความสุขก็ไม่ต้องไปขอใคร แต่ต้องทำเอาเอง

การทำคุณงามความดีทั้งหลายนั้น

กุศลนะ ทำดี สิ่งที่ดีตามคือความสุข

อกุศลนั้น สิ่งที่ดีตามคือความทุกข์

ถ้าทำอกุศล ยิ่งไงก็ต้องมีความทุกข์อยู่ข้างหน้า

ง่าย ๆ นะแค่เมื่อคืนกินเหล้ามากไปหน่อย

เข้าขึ้นมาก็ปวดหัว อย่างไม่รู้รับวิบาก
ใครเคยกินเหล้า มีไหม ไหน เคยกินจนเมา มีไหม
ไม่ว่าทำกุศลใดใด เล็กๆน้อยๆ มันก็มีผลในทางไม่ดีเกิดขึ้นเสมอแหละ
อย่างน้อยก็สะสมสันดานที่ไม่ดี
อย่างเด็กๆ มีหนังสือใครเคยเล่นหนังสือ มีไหม
ที่แรกก็ยืมตัวเล็กๆ ก่อน ต่อไปก็ยืมตัวใหญ่ๆ ขึ้น
ทำกุศลก็สะสมความเคยชิน อย่างน้อยก็มีผลเป็นความเคยชิน
ถ้าเดินหัวชนกำแพง ยังไงก็เจ็บ
เมื่อทำเหตุก็ต้องมีผล
เราอยากได้ความสุข ก็ทำเหตุให้มีความสุข ทำกุศลไว้
ถ้ากุศลถึงพร้อม เราจะมีสุขเยอะมากเลย มีความสุข
กุศล แปลว่า จลาต
ไม่ใช่แค่ทำดีเฉย ๆ นะ ต้องทำด้วยความฉลาด
ทำด้วยสติ ทำด้วยปัญญา ถึงจะเป็นกุศลอันใหญ่
ถ้าทำบุญไม่ประกอบด้วยสติปัญญา ก็เป็นบุญเล็กน้อย
ถ้าประกอบด้วยสติปัญญาขึ้นมา เป็นบุญใหญ่

อย่างตื่นเช้าเราไปใส่บาตร ใจอยากทำบุญ
ถ้าไม่ประกอบด้วยสติปัญญา
ไม่เห็นเราต้องต่อสู้กับกิเลสหลายตัว กว่าใส่บาตรได้
อันแรกเลย ขี้เกียจตื่น
ใส่บาตรไม่ใช่เรื่องง่ายสำหรับคนกรุงเทพฯ
คนกรุงเทพฯ นอนดึกขึ้นทุกทีแล้ว
กลางคืนไม่นอน เอาเวลากลางคืนไปทำชั่วบ้าง กลุ้มใจบ้าง
เข้าตื่นไม่ไหว คนไหนใส่บาตรได้
โอ้ แทบจะเป็นวีรสตรี ไม่พูดถึงวีรบุรุษหรอก ผู้ชายไม่ค่อยใส่หรอก
ส่วนมากคนใส่บาตรผู้หญิง ตื่นเข้าขึ้นมาคิดจะใส่บาตร
ถ้ามีปัญญาขึ้นมา เห็นความขี้เกียจของตัวเองนะ
นี่เจริญปัญญาตั้งแต่เช้า

พระธรรมเทศนา ณ สวนสันติธรรม

๑ มกราคม ๒๕๕๓

ถาม - อยากให้หลวงพ่ช่วยอธิบายหลักของการภาวนาครับ

ธรรมะเป็นของร่มเย็น ถ้าเราภาวนา เราก็ร่มเย็นเป็นสุขขึ้นมา
หลักการภาวนานั้นมีอันเดียว แต่รูปแบบหรือวิธีการนี้ มีนับไม่ถ้วน
หลักของการภาวนาจริงๆ มีไม่มากนักะ

ให้มีสติรู้กาย รู้ใจ ตามความเป็นจริง หลักมีเท่านี้เอง

จะรู้กาย รู้ใจ ตามความเป็นจริงได้

ต้องรู้ด้วยจิตที่ตั้งมั่น และเป็นกลาง

จิตที่ตั้งมั่น และเป็นกลางคือ จิตที่มีสัมมาสมาธิ

ตั้งมั่น ไม่ไหลไป ไม่หลงไป

ไม่ลืมน้อมลืมตัว จิตใจอยู่กับเนื้อกับตัว

มีสติระลึกรู้กาย มีสติระลึกรู้ใจไป ด้วยจิตที่ตั้งมั่น

ไม่ลืมตัว ไม่ไหลตามสิ่งที่จิตไปรู้ จิตตั้งมั่น

รู้แล้วรู้ด้วยความเป็นกลาง

ถ้าไม่เป็นกลาง ก็จะเข้าไปแทรกแซง

เช่นเห็นกิเลสเกิดขึ้น อยากละ อยากละ เรียกว่าไม่เป็นกลาง

เห็นกุศลเกิดขึ้น อยากรักษา อยากรักษา เรียกว่าไม่เป็นกลาง

เมื่อไหร่มีความอยากเกิดขึ้น เมื่อนั้นจะมีความดิ้นรนทางใจเกิดขึ้น

แทนที่จะหยุดดิ้นรน กลับดิ้นรนต่อไปอีก

นั่นถ้าเราภาวนาถูกหลัก

เรามีสติรู้กาย รู้ใจตามความเป็นจริง

ด้วยจิตที่ตั้งมั่นและเป็นกลาง

มันสุขก็รู้ มันดีใจที่สุข มันไม่เป็นกลาง มันยินดี ก็รู้ทัน

มีความทุกข์เกิดขึ้น ก็มีสติไประลึกรู้ว่าความทุกข์เกิดขึ้น

เวลารู้ รู้ด้วยใจที่เป็นกลาง

จะเห็นความทุกข์อยู่ต่างหาก จิตก็อยู่ต่างหากนะ

ความทุกข์กับจิต คนละอันกัน

ความสุขเกิดขึ้น สติระลึกรู้ จิตตั้งมั่นอยู่

ก็จะเห็นว่าความสุขก็อยู่ต่างหาก

ความโลภ ความโกรธ ความหลงเกิดขึ้น

ถ้าจิตตั้งมั่น ก็จะทำให้เห็นความโลภ ความโกรธ ความหลง
มันอยู่ต่างหาก มันจะแยกออกไป
ร่างกายเคลื่อนไหว มีสติระลึกรู้
จิตตั้งมั่น ก็จะทำให้เห็นร่างกายอยู่ห่างๆ
ร่างกาย กับ จิต ไม่ใช่อันเดียวกัน
มันมีปัญญาขึ้นมา
การจะทำวิปัสสนา การเจริญปัญญา
ปัญญาคือหนึ่งเดียว ชื่อนามรูปปริจเฉทญาณ
การแยก รูป แยกนาม ออกจากกัน
แยก รูป กับนาม ออกจากกัน
จะเห็นเลยว่าร่างกายที่หายใจออก หายใจเข้า
ร่างกายที่ยืน เดิน นั่ง นอน นั้นเป็นสิ่งที่หนึ่ง
จิตเป็นคนไปรู้มันเข้า

ตัวนามเองก็แยกไปได้อีก ตัวรูปก็แยกไปได้อีก
ตัวรูปก็แยกไปเป็นธาตุต่างๆ ธาตุดิน น้ำ ไฟ ลม
ส่วนใดที่แข็ง ที่อ่อน ก็เป็นธาตุดิน
ส่วนใดที่ตึง ที่ไหว ก็เป็นธาตุลม
ส่วนใดที่เย็น ที่ร้อน ก็เป็นธาตุไฟ
ส่วนธาตุน้ำ เป็นตัวดึงดูดให้ธาตุต่างๆ มาประสานกัน รวมกันอยู่
ดูธาตุดูยาก ถ้าจิตไม่ทรงฌานดูยาก
แต่ถ้าเราดูจิต เราแยกจิตออกไป ดูง่าย
เราจะเห็นความสุข ความทุกข์ เป็นสิ่งหนึ่ง ไม่ใช่จิต
ความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นอีกสิ่งหนึ่ง ไม่ใช่จิต
กุศลทั้งหลาย ไม่ใช่จิต
ความจำได้ ความหมายรู้ทั้งหลาย ไม่ใช่จิต
ตัวจิตเอง ก็เกิด แล้วก็ดับ
เกิดที่ ตา ดับที่ ตา
เกิดที่ หู ดับที่ หู
เกิดที่ ใจ ดับที่ ใจ
ค่อยๆ ดู ค่อยๆ แยกสภาวะออกไป

คล้ายๆ มีรถยนต์อยู่หนึ่งคัน เราอยากดูตัวจริงของรถยนต์
เราถอดออกเป็นชิ้นๆ พอถอดออกเป็นชิ้นๆ
พบว่ารถยนต์ตัวจริงไม่มีหรอก
รถยนต์ตัวจริงเป็นแค่การประกอบกันของอะไหล่จำนวนมาก
เราอยากรู้ตัวจริงของเรา
เราถอดถอดมาเป็นชิ้นเหมือนกัน
แต่ไม่ต้องจับมันเหวี่ยงออก
รู้มันด้วยสติ รู้ด้วยใจที่ตั้งมั่น มีสัมมาสมาธิ
สิ่งที่เรียกว่า “ตัวเรา” จะกระจายออกมาเป็นส่วนๆ
ร่างกายก็อยู่ส่วนหนึ่งนะ
ไม่ใช่ว่านี่กนิมิตเอานะว่ากายอยู่ตรงนั้น จิตอยู่ตรงนี้
ถ้าภาวนาเป็น จิตตั้งมั่นขึ้นมา
พอสติระลึกกาย จะเห็นว่าร่างกายอยู่ต่างหาก
จิตอยู่ต่างหาก มีช่องว่างมาคั่น
ไม่ใช่สิ่งเดียวกัน ไม่ใช่เนื้อเดียวกัน ระหว่างกายกับจิต
แยกออกไปอีก ความรู้สึกทางใจเรา
ความสุข ความทุกข์ ก็เป็นสิ่งหนึ่ง
กุศล อกุศล ก็เป็นสิ่งหนึ่ง
ความโกรธ ความโลภ ความหลง ก็เป็น คนละสิ่งๆ กัน
แต่ละอย่างเป็นคนละสิ่งหมดเลย
คล้ายเราถอดรถยนต์ เป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย
ดูสิ ถอดออกมาเป็นความโกรธ ดูไป ความโกรธไม่ใช่เรา
ความโกรธเป็นสิ่งที่แปลกปลอม
ผ่านเข้ามา ชั่วครั้งชั่วคราว แล้วก็สลายไป
เมื่อถอดออกมา เป็นความโกรธ ไม่เห็นมีเราเลย
ถอดออกมาเป็นความสุข บางทีเรารู้สึกเรามีความสุข
ถอดออกมา เห็นความสุขอยู่ต่างหากนะ
ความสุขไม่ใช่เรา สุขเป็นสิ่งที่จิตไปรู้เขา
ความสุขเป็นสิ่งที่ผ่านมาชั่วครั้งชั่วคราว แล้วก็หายไป
ร่างกายก็ไม่ใช่ตัวเรา
ร่างกายก็ถอดไป อยู่ส่วนหนึ่ง
เห็นร่างกาย ยืน เดิน นั่ง นอน

เหมือนหุ่นยนต์ตัวหนึ่ง ที่เคลื่อนไหวไปมา
จิตเป็นคนรู้ คนดู ก็เห็นว่าร่างกายก็ไม่ใช่ตัวเรา
นี่ถอดออกไป เหมือนถอดรถยนต์เป็นชิ้นๆ เหมือนกันเลยวิธีการ

วิธีการในศาสนาพุทธ
ที่เรียนเรื่องการแยก สิ่งที่เป็นตัวตนออกเป็นส่วนย่อยๆ
แล้วพบว่าส่วนย่อยทั้งหลายไม่ใช่ตัวตน วิธีนี้เรียกว่า วิภังชวิธี
วิภังช แปลว่า แยกออกไป พอแยกออกไปแล้ว พบว่าตัวเราไม่มี
เวลามันมารวมกัน เราก็นึกถึงความสำคัญมันหมายความว่า ตัวเรามีอยู่จริงๆ
เมื่อมันมีตัวเรา มันก็มีตัวเขา
เมื่อมีตัวเราก็มียของเรา มีของเขาขึ้นมา
มีตัวเรา มีตัวเขา ก็แบ่งแยกกัน
มีของเรา ของเขา ก็ช่วงชิงกัน วุ่นวายขึ้นมากมาย
มีความทุกข์เกิดขึ้นเยอะเยอะ เพราะมีตัวเรา

พระธรรมเทศนา ณ สวนสันติธรรม

๑ พฤศจิกายน ๒๕๕๒

ถาม - ถ้าขั้น ๕ ไม่ใช่เรา แล้วเราเป็นอะไรคะ?

คำถามนี้คาใจคนส่วนใหญ่
บางคนฟังหรืออ่านเรื่องเกี่ยวกับขั้น ๕ เป็นอนัตตา
ถึงกับน้ำหูน้ำตาไหล
ท่านว่าขั้น ๕ ไม่ใช่ตัวตน
ที่ไม่ใช่ตัวตนเพราะหาผู้สร้าง ผู้เป็นเจ้าของไม่ได้
ขั้น ๕ ต้องดับไปในวันหนึ่ง
เพื่อเปลี่ยนสภาพเป็นอีกอย่างหนึ่งตามเหตุปัจจัยที่ปรุงแต่ง
พอฟังหรืออ่านไปจนจับจุดได้
ว่าความรู้สึกในตัวเรา ที่แท้เป็นแค่อุปาทานในขั้น ๕
อุปาทานขั้น ๕ เป็นทุกข์ เป็นของหนัก
อดีตไม่มีเรา ปัจจุบันไม่มีเรา อนาคตไม่มีเรา
มีแต่ขั้น ๕ ที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป
สรุปแล้วนอกจากทุกข์ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรดับลง

รู้เท่านั้นก็เกิดความสอมนอกสนใจ
นี่ก็อยากปฏิบัติธรรมเพื่อดับทุกข์
โดยมากประเภทนี้จะมีเชื้อมาก่อน
เคยปฏิบัติจิตปฏิบัติใจ หรือร่ำเรียนตามหนทางที่ถูกที่ชอบมาก่อน

อย่างไรก็ตาม
เมื่อนานวันไป ความรู้สึกเข้าใจก็เลื่อนไป
ความเห็นจริงตามตรรกะก็ห่างหาย
หลายคนปฏิบัติแล้ว เกิดนึกย้อนกลับไปจุดเริ่มต้นอีก
ว่าถ้าขั้น ๕ ไม่ใช่ตัวเรา แล้วเราคืออะไร?
บางคนสงสัยแล้วก็ปล่อยให้ผ่านไป ไม่ยึดเป็นอารมณ์มากนัก
แต่บางคนสงสัยขนาดที่เป็นตัวถ่วงถึงการปฏิบัติ
คือคิดไปคิดมาแล้วรู้สึกว่าจะต้องปฏิบัติทำไม
หลุดตัวเองหรือเปล่าที่มานั่งทำใจให้เห็นตัวไม่มีตน ตนไม่มีตัว
เมื่อสั่งสมความสงสัยมากเข้าก็กลายเป็นความกังวล
เมื่อกังวลมากเข้าก็อาจทอดถอย มองไม่เห็นอนาคต มองไม่เห็นนิพพาน
แล้วข้าพเจ้าจะเดินจงกรมนั่งสมาธิ ทำภาวนาในชีวิตประจำวันไปทำไมกัน

บางครั้งสัมมาทิฐิก็เป็นอนิจจังได้อย่างนี้เอง
ถ้าปราศจากสัมมาสติ สัมมาสมาธิรองรับอย่างต่อเนื่อง

ถ้าใครเฝ้าตามอารมณ์ เฝ้าทำใจสักแต่เห็นอารมณ์ทั้งหลาย
สักแต่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป
แล้ววันหนึ่งเกิดสงสัยขึ้นมาอย่างนี้
ว่าขั้น ๕ ไม่ใช่เรา แล้วเราเป็นอะไร
มีวิธีจัดการความกังวลสงสัยง่าย ๆ ได้อย่างหนึ่ง
ก็คือที่ปัจจุบันนั้นแหละ ที่กำลังสงสัยนั้นแหละ
บอกตัวเองว่าถ้ามีจิต ไม่มีธรรมชาติรู้ ไม่มีจิตเป็นพื้นยื่นให้ความคิด
ความคิดสงสัยนั้นก็เกิดขึ้นไม่ได้
แค่บอกตัวเองอย่างนี้ จะเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่าตัวที่กำลังสงสัยนั้นเองคือจิต

จิตเป็นสิ่งมีอาการ มีกิริยา
กิริยาอาการของจิตในขณะนั้นคือไหวตัวขึ้นคิด
ความคิดจะเกิดไม่ได้ถ้าหากปราศจากความกำหนดหมายรู้

ตัวความหมายรู้นั้นเองเรียกว่า สัญญา

ให้ทำความรู้สึกรู้อะไรหนึ่ง

จะเห็นว่าสัญญา - การตั้งคำถาม ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับตัวตน - มันจางหายไปเอง

เราบังคับให้สัญญาที่มีหน้าตาแบบนั้นตั้งอยู่เพื่อก่อความสงสัยนานๆก็ไม่ได้

เราจะรับขับไล่ใส่องแบบตดจดับไฟก็ไม่ได้

นั่นแหละการแสดงตัวของสัญญา

นั่นแหละการแสดงตัวของอนัตตา

นั่นแหละความไม่ใช่ตัวตนที่ปรากฏต่อสิ่งที่เคยนึกว่าตัวเองเป็นตน เป็นอัตตา

เมื่อหัดรู้ไปเรื่อยว่าหน้าตาของสัญญาที่ปรากฏขึ้นเป็นอย่างไร

ลองหัดดูว่าความคิดที่เป็นผลต่อเนื่องจากสัญญานั้นเอง

ความตั้งข้อสังเกต ความมีเจตนาค้นหาคำตอบนั่นเอง

เป็นสิ่งปรุงแต่งประกอบจิตที่เรียก สังขาร

สังขารอาจเกิดขึ้นได้ยาวนานต่อเนื่องเป็นชั่วโมงหรือเป็นวัน

หากมีปัจจัยอุดหนุนทยอยมาไม่ขาดสาย คือเกาะอารมณ์เดิมไม่เลิก

ถ้าสงสัยอะไร ไม่ปล่อยสิ่งนั้นแล้ว ก็เกิดสังขารเกี่ยวกับสิ่งนั้นไปได้เรื่อย

กระทั่งสังขารขาดสายเสียได้ด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง

จะลงเอยด้วยปัญญารู้ หรือโมหะเหม่อลอยกระโดดไปจับเรื่องอื่น

จึงเห็นได้ว่าสิ่งที่เหลือก็แค่ความรู้สึกรู้อะไรๆ ไม่มีสังขารหลงค้างอยู่อีก

นั่นแหละการแสดงตัวของสังขาร

นั่นแหละการแสดงตัวของอนัตตา

นั่นแหละความไม่ใช่ตัวตนที่ปรากฏต่อสิ่งที่เคยนึกว่าตัวเองเป็นตน เป็นอัตตา

สรุปแล้วถ้าสงสัยอย่างในหัวข้อกระทู้

หากให้คำตอบตัวเองด้วยวิธีคิดเป็นตรรกะไม่ได้ผลแล้ว

ก็อย่าไปแสวงหาคำตอบจากที่อื่น

แต่ให้เห็นลงไปเดี๋ยวนั้น ขณะจิตที่ถูกความสงสัย อยากรู้คำตอบนั้น

เห็นเป็นอาการก่อตัวขึ้นมาวูบหนึ่งของสัญญาและสังขาร

เห็นเป็นการแสดงตัวของอนิจจังอีกวูบหนึ่ง

สิ่งที่เป็นผลคือความรู้แจ้ง ความเบิกบานในธรรมอันตรงไปตรงมา

ความเบิกบานนั้นเองเป็นอาการอีกแบบหนึ่งของจิต

ความเบิกบานนั้นเองเป็นสุขเวทนา หรือความรู้สึกฝ่ายดี

สิ่งที่ควรระวังคือถ้าปล่อยไม่สังเกต
ว่าความเบิกบานนั้นเองเป็นเพียงเวทนา - ความรู้สึกชนิดหนึ่ง
ก็จะเกิดตัวตนแบบใหม่ ตัวตนของผู้รู้ ตัวตนของนักปฏิบัติธรรม
ตัวตนของผู้เห็นธรรม
อย่างนี้จะยังไปถึงมรรคถึงผลไม่ได้
เพราะตามไม่ทันอาการของจิต
ตามไม่ทันความฉลัดเล่ห์ของกิเลสขโมย

ไดอารี่หมอดู

หมอฟีร์

มกราคม ๒๕๕๓

สวัสดีเดือนมกราคมนะคะ ในโอกาสที่เป็นเดือนแรกของปี มาเริ่มต้นชีวิตด้วยสิ่งดี กำหนดอนาคตใหม่กัน ด้วยการรักษาศีลนะคะ

ช่วงปีใหม่หยุดกันหลายวันเลย ไปเที่ยวกลับมาสนุกกันไหมคะ ของฟีร์ก่อนเข้ากรุงเทพฯ รถติดตั้งแต่ นครสวรรค์เลยคะ ไม่เคยใช้เวลาขับรถเข้ากรุงเทพฯ นานขนาดนี้เลย สิบสามชั่วโมงจากลำปางมาถึง กรุงเทพฯ ทรมาณมาก ๆ ปีนี้รถค่อย ๆ ขยับทีละนิดเพราะติดรถที่จะเข้าปั๊มน้ำมัน ตอนก่อนกลับฟีร์ไปเที่ยว เชียงรายมาคะ รถติดในเชียงรายอีก เลยได้ไปอยู่สองที่เอง ไปดอยตุงถ่ายรูปสวนดอกไม้ และอีกที่หนึ่งคือ วัดร่องขุน พอตีเป็นทางผ่านเลยแฉะก่อน สวยดีคะ ที่วัดคนเยอะมาก ๆ จอดรถกันจนล้นออกมาเลย มี เรื่องราวที่น่าประทับใจกับวัดอยู่อย่างหนึ่งคะ คือก่อนไปไม่ได้ดูรายละเอียดอะไรเท่าไร เห็นแต่รูปไม่กี่รูป เท่านั้นเอง ไม่ได้อ่านรายละเอียดว่ามีอะไรบ้าง พอไปถึงเดินไปเรื่อย ๆ เข้าทางข้างหลังซึ่งจะผ่านห้องน้ำ เดินเข้ามาขวามือเป็นโบสถ์ขาว ซ้ายมือยังสร้างไม่เสร็จ เดินเข้ามาเรื่อย ๆ เจอสาลาซ้ายมือใหญ่มากเป็นสี ทอง เกิดความสงสัยว่า คนรอดูอะไรอยู่ทำไมคิวยาวมาก คิดจะไปต่อแถวดูกับเขาบ้าง พอเดินเข้าไปชะงัก นิดนึง เขาบอกว่านี่ห้องน้ำ หลังจากนั้นงมาก ห้องน้ำมันสวยขนาดนี้เลยหรอ ไม่กล้าเข้าเลยค่าสร้างที่ล้าน ไม่รู้เนี่ยะ

ข้ากันมาก ๆ เลยคะ ว่าห้องน้ำจะสวยงามอลังการงานสร้างขนาดนี้เลยหรอ ในใจเกิดความสงสัยว่าห้องน้ำ ทำไมงามขนาดนี้ มีเจตนาสร้างเพื่อให้เข้าห้องน้ำหรอ ทำไมเมื่อกี้เดินผ่านมายังเจอห้องน้ำเยอะกว่านี้อีก พอกลับมาที่บ้านน้องหยิบไปปลิวมาด้วย เลยเอามาอ่านดู อาจารย์เฉลิมชัยท่านชี้แจงรายละเอียดไว้ว่าที่ทำ ห้องน้ำไว้สวยงามขนาดนั้นเพื่อเปรียบเทียบส่วนนี้ว่าเป็นโลกียะ ส่วนโบสถ์ที่เป็นสีขาวใช้แทนโลกุตระความ บริสุทธิ์ ท่านเลยใช้สีขาวแทน พออ่านเสร็จนึกข้าตัวเองอีก และแอบอุปมาอุปไมยด้วยตัวเอง ประมาณ์ว่า โลกของเราที่คิดว่าสวยงามที่สุด สุดท้ายเป็นสิ่งสกปรกไม่สวยงามเหมือนที่คิด หรือว่าคนไหนที่มีร่างกาย งามมากแค่ไหนเป็นแค่เปลือกภายนอก หลงคิดว่าสิ่งเหล่านี้สวยงาม แท้ที่จริงเป็นของสกปรกโสโครกทั้งนั้น ลองให้คนสวย หล่อ ๆ ไม่อาบนํ้าสักเดือนหนึ่งสิคะ ไม่รู้จะเห็นว่าสวยหรือหล่อกันอยู่หรือเปล่า สงสัยจะเป็น แบบนี้หรือเปล่าไม่แน่ใจเหมือนกันคะ และได้เดินไปใกล้โบสถ์สีขาว ซึ่งก็สวยเหมือนสวรรค์ จริง ๆ ค่ะ งาม มาก ๆ กลับมาจากวัดก็มานั่งมียัมเรื่องห้องน้ำตลอดเลยคะ

ส่วนอาทิตย์นี้เรื่องราวที่จะนำมาเขียนเป็นอาทิตย์เลยละ คิดไม่ออกเลยว่าจะเอาเรื่องไหนมาเขียน ไม่มีเหตุการณ์อะไรสะดักใจเท่าไร จนวนินาทีสุดท้ายเมื่อคืนก่อนนี้เอง มีพี่คนหนึ่งเธอโทรมาปรึกษาเรื่อง วิปัสสนา เริ่มต้นคุยกันเรื่องปฏิบัติธรรม พี่บอกเธอไปว่าถ้าไม่เกินความรู้ความเข้าใจของตัวเองก็พอตอบได้ และคำถามของเธอไม่เกินความสามารถเท่าไร ทำให้คุยกันไปเรื่อย ๆ ส่วนใหญ่จิตใจของเธอจะเป็นโรค กังวล กลัวพลาดทำผิดศีล กลัวการทำบาป กลัวผลของบาป ซึ่งไม่แปลกเลยละธรรมชาติของคนเราเมื่อ เริ่มทำความดีมาได้ระดับหนึ่งจะรู้สึกว่ามีสิ่งที่จะต้องทุกข์ที่ผ่านมา ไม่ได้เป็นเพราะใครทำมาหรือ จิตใจจะเชื่อ อย่างสนิทใจเลยว่าเกิดจากการผิดศีลของตัวเองนี่แหละ พอเริ่มเห็นต้นเหตุจากจิตตัวเอง จะเกิดสภาวะต่อมา คือกลัวตัวเองไปพลาดพลั้งผิดศีลข้อไหนเพิ่มอีกโดยไม่ตั้งใจหรือเปล่า ความจริงที่กลัวแบบนี้เพราะรักตัวเอง กลัวตัวเองต้องมาใช้กรรมอีก กลัวความทุกข์จากบาปที่ทำไปมาก ๆ เลยกังวลกลัวพลาดผิดศีล ความจริง เมื่อจิตกระสับกระส่ายเพราะกลัวพลาดทำบาปอีก ให้ตั้งหลักให้ดีว่าการผิดศีลห้านั้นต้องมีเจตนาเป็น องค์ประกอบ เช่นเจตนาฆ่าสัตว์เผลอปิดมันแรงไปหน่อยมันตาย ถือว่าองค์ประกอบของศีลขาดเจตนา หรือ ใจดำคนอื่นไปเรียบริบร้อยแล้วมีสติเห็นทัน ปากยังไม่ทันดำกริยาไม่ทันแสดงออก ถือว่าศีลห้าครบ ถ้ายึดหลัก ว่าไม่มีเจตนาทำร้ายเป็นหลักไว้จะทำให้ใจกระสับกระส่ายน้อยลงไม่กลัวว่าตัวเองจะทำผิดศีลมากเกินไป แต่ บางคนต้องสังเกตให้ดีนะ ก็เลสมันชอบหลอกเราให้คิดว่าเจตนาดี เหมือนประมาณว่าถือช่อดอกกุหลาบแต่ ช่อนมีดดาบไว้ข้างในช่อ คือรู้ว่าเมื่อพูดแบบนี้ไปเขาจะเกิดความเจ็บใจ หรือเขาต้องไปทะเลาะกัน ปากทำ เป็นบอกว่าหวังดีนะ พอเขาทะเลาะกันเสร็จเกิดความกระหยิ่มยิ้มย่องสะใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น อันนี้วิบาก ก่อนข้างหน้ามีความโสมนัสในกรรมที่ทำไปด้วย ต้องระวังด้วย เหมือนคำสุภาษิตที่ว่าปากปราศรัยน้ำใจ เชือดคอ

เธอถามพี่อีกว่า บางขณะเธอจะเห็นจิตเกิดการแปลบขึ้นมาและปวดแสบปวดร้อน มันเกิดอะไรขึ้น อาการแบบนี้ไม่แปลกหรอกนะ ธรรมชาติของใจมนุษย์สามารถสัมผัสผัสสะได้ตั้งแต่ยังไม่ตาย จิตตอนนั้นเกิด โทสะเกิดความโกรธขึ้นมาทำให้รู้สึกแบบนี้ได้ หรืออยู่ ๆ ไปเห็นอาการแปลบขึ้นมาเลยก็ได้ มีสภาวะ ตามหลังมาคือปวดแสบปวดร้อน และเล่าให้พี่เขาฟังว่า เคยไปภาวนาที่วัดทางใต้ หลวงพ่อท่านเคยเทศน์ เรื่องของจิตไว้ว่า “จิตมนุษย์เราวัน ๆ หนึ่งมีแต่ท่องเที่ยวไปในภพน้อยใหญ่” ครั้งกลับมาที่บ้านเกิดอาการหัว ข้าวมาก ใจมันอยากกิน ร่างกายยังไม่อยากขนาดนั้น พอกลับมาบ้านเจอของถูกใจรีบตักใส่ปากเหมือนยัดใส่ จำได้ว่าจิตกลับมามองดูเกิดคำพูดผุดขึ้นมาในสมองสั้น ๆ ว่า “เปรต” เป็นแบบนี้เองหรือ ไม่อยากจะเชื่อละ เกิดสภาพค้างกินไม่ลงเลย ใจโลภอยากกินเข้าไปมาก ทั้งที่ร่างกายยังไม่ได้ต้องการขนาดนั้น เหมือนกิน สมองความอยาก สะอึกไปหลายวันเหมือนกันหลังจากนั้นเลยเข้าใจสภาวะคำว่าเป็นเปรตตั้งแต่ยังไม่ตาย หลัง ๆ เวลากินตามกิเลสขึ้นมา จิตจำคำว่าเปรตได้เลยละ

มีบางครั้งค่อนข้างยึดมั่นความคิดเห็นของตัวเองเป็นใหญ่ อยากให้คนใกล้ตัวเห็นตามตัวเองหมดใครไม่เห็น ด้วยก็โกรธ เห็นภูมิอสุรกายขึ้นมาชัด ๆ เลยละ หรือบางวันใจลอย เหม่อลอยมึน ๆ ขึ้นมา เป็นสัตว์ตั้งแต่ยัง

ไม่ตายอีก มีอยู่อีกวันหนึ่ง มีคนหนึ่งทำให้เกลียดมาก จิตใจมันโทษแต่เขาว่าไม่ดีเลวมากเกลียด คิดย้ำ ๆ ถ้า มาทำให้ฉันเดือดร้อนจะตบกลับไป หรือมาแล้วจะจัดการให้หายหลังกลับไปเลย สติไวกลับมาเห็นจิตจมลง หลุมนรกชัดมากเลยคะ ถ้าไม่ฝึกสติมาเนี่ยคงแข่งลงไปทุกภพทุกภูมิแน่ๆ เห็นผลของการฝึกเจริญสติมาก ๆ เลยคะว่า เมื่อรู้ทันอาการทางใจเหล่านี้ จะเกิดการแยกออกมาไม่จมลงไปเป็นตัวตน ลองสังเกตใจตัวเองแต่ละวันดูกันนะคะ ว่ากำลังลงอยู่ภูมิไหนกันบ้าง ยิ่งคนไหนยอมจมอยู่กับความเศร้า คิดแต่เรื่องเศร้า แล้วยึดกับอารมณ์นี้เท่ากับจมลงนรกทุกวันเลยคะ

หลักมือยู่ว่าเมื่อจิตถูกโลภะครอบงำ จะมีสภาวะเอาเข้าตัว เช่น ห่วงลูก ห่วงหลาน ห่วงสมบัติ ห่วงของรัก อยากกินมาก เป็นทางที่ไปเป็นเปรต จิตถูกโทสะครอบงำ จะมีสภาวะผลักออกไปไกล เช่น กลัว เศร้าหมอง หงุดหงิดเกลียดชัง ภูมิที่เสวยอยู่คือนรก จิตถูกโมหะครอบงำ จะมีสภาวะเบลอ ๆ ใจลอย ไม่รู้เรื่องอะไร ฟุ้งซ่าน หดหู่ ภูมิที่จะไปคือเตรุจฉาน จิตเกิดความยึดมั่นตัวตนรุนแรง อีโก้จัด อัตตาจัด ภูมิที่ไปคืออสุรกาย จิตมีความสุข สบายสว่าง ภูมิที่ไปคือสวรรค์ จิตเกิดความสงบในสมาธิอยู่ในฌานก่อนตายภูมิที่จะไปคือเป็นพรหมโลก

เมื่อพบว่าจิตตัวเองมีลักษณะในทางไม่ดี มีทางออกตรงนี้คะ เช่น จิตถูกความโลภะครอบงำ แก้ได้โดยฝึกเป็นคนเสียสละทำทานบ่อย ๆ จิตถูกความโกรธครอบงำ ให้ฝึกเจริญเมตตามาก ๆ จิตถูกโมหะครอบงำ ฝึกขยับตัว เช่นเดินจงกรมรู้กาย การเล่นกีฬา ออกกำลังกายเป็นของแก้โมหะ แต่ที่ดีกว่านี้คือฝึกวิปัสสนาไปเลย จิตจะไม่ติดในภูมิใดภูมิหนึ่ง จะมีแต่ว่ามีโลภะก็รู้ มีโทสะก็รู้ มีโมหะก็รู้ ฝึกหนทางที่เป็นกลางนำไปสู่เส้นทางพระนิพพาน

จิตของคนเราเมื่อทำความดีตรงกันข้ามกับทางเดิมมาก ๆ สิ่งแรกที่จะสัมผัสได้คือกรรมมีจริง กรรมเกิดจากการกระทำของตัวเองทั้งนั้น จิตจะไม่โทษคนอื่นว่าเขาทำเรา หลังจากนั้นจิตจะสัมผัสกับนรกสวรรค์ได้ในใจ ตั้งแต่ยังไม่ตาย จะเชื่อว่าภพชาติมีจริง เพราะจะเห็นว่าจิตของเราท่องเที่ยวไปในภพน้อยใหญ่ตลอดเวลา ถ้าไม่ฝึกสติไว้เลยเราก็จะไปติดอยู่ในภพภูมิเหล่านั้น ซึ่งส่วนมากก็จะเป็นอบายภูมิ ดังนั้นมาเริ่มฝึกสติกันเลยดีกว่าคะ

รายการวิทยุออนไลน์ "คู่แค้นแคะกรรมกับหมอผี"

ขอเชิญชวนคุณผู้อ่าน แวะไปร่วมฟังหมอผีพูดคุยและคู่แค้นแคะกรรม

ในบรรยากาศสบาย ๆ กับตอนใหม่ล่าสุดกันได้ทุกสองสัปดาห์

ที่ www.goodfamilychannel.com นะคะ

สำหรับฉบับนี้พบกับ

ตอนที่ ๓๓ เรื่องสนุกๆ ของคุณหนู สาวกราฟฟิคดีไซน์ ทำไมรักแป็บเดียวก เดียวก็เลิกแล้ว ทำไงดีคะหมอ
พีร์

<http://www.goodfamilychannel.com/video/337/ใหม่ล่าสุดไดอารี่หมอดู-ค้อยแะแะกรรมกับหมอพีร์-ตอน-33>

ตอนที่ ๓๔ หนูมกอล์ฟกลัวกรรมเก่าจะตามมา ว่าแต่ไปทำอะไรมาหละ ต้องรีบฟัง :)

<http://www.goodfamilychannel.com/video/338/ใหม่ล่าสุดไดอารี่หมอดู-ค้อยแะแะกรรมกับหมอพีร์-ตอน-34>

ท่านที่สนใจพูดคุยกับหมอพีร์ในรายการ
ส่งคำถามมาได้ที่ diarmordo@hotmail.com นะคะ

หรือติดต่อดูดวงกับหมอพีร์ได้ที่

mor-pee@hotmail.com

๐๘๗-๘๓๔-๗๘๗๑ และ ๐๘๖-๓๐๔-๑๙๒๔

๓๗๘๘/๘๓ หมู่บ้านสรานนท์ ซอยลาดพร้าว ๑๐๑

ถ.ลาดพร้าว แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ

กรุงเทพมหานคร

ดั่งตถุณวิสัชนา ฉบับเปิดกรู

ถาม - ถ้าขั้น ๕ ไม่ใช่เรา แล้วเราเป็นอะไรคะ?

คำถามนี้คาใจคนส่วนใหญ่

บางคนฟังหรืออ่านเรื่องเกี่ยวกับขั้น ๕ เป็นอนัตตา

ถึงกับน้ำหูน้ำตาไหล

ท่านว่าขั้น ๕ ไม่ใช่ตัวตน

ที่ไม่ใช่ตัวตนเพราะหาผู้สร้าง ผู้เป็นเจ้าของไม่ได้

ขั้น ๕ ต้องดับไปในวันหนึ่ง

เพื่อเปลี่ยนสภาพเป็นอีกอย่างหนึ่งตามเหตุปัจจัยที่ปรุงแต่ง

พอฟังหรืออ่านไปจนจับจุดได้

ว่าความรู้สึกในตัวเรา ที่แท้เป็นแค่อุปาทานในขั้น ๕

อุปาทานขั้น ๕ เป็นทุกข์ เป็นของหนัก

อดีตไม่มีเรา ปัจจุบันไม่มีเรา อนาคตไม่มีเรา

มีแต่ขั้น ๕ ที่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป

สรุปแล้วนอกจากทุกข์ไม่มีอะไรเกิดขึ้น นอกจากทุกข์ไม่มีอะไรดับลง

รู้เท่านั้นก็เกิดความสนอกสนใจ

นึกอยากปฏิบัติธรรมเพื่อดับทุกข์

โดยมากประเภทนี้จะมีเชื่อมาก่อน

เคยปฏิบัติจิตปฏิบัติใจ หรือรำเรียนตามหนทางที่ถูกที่ชอบมาก่อน

อย่างไรก็ตาม

เมื่อนานวันไป ความรู้สึกเข้าใจก็เลื่อนไป

ความเห็นจริงตามตรรกะก็ห่างหาย

หลายคนปฏิบัติแล้ว เกิดนึกย้อนกลับไปจุดเริ่มต้นอีก

ว่าถ้าขั้น ๕ ไม่ใช่ตัวตน แล้วเราคืออะไร?

บางคนสงสัยแล้วก็ปล่อยให้ผ่านไป ไม่ยึดเป็นอารมณ์มากนัก

แต่บางคนสงสัยขนาดที่เป็นตัวถ่วงดีการปฏิบัติ

คือคิดไปคิดมาแล้วรู้สึกว่าจะต้องปฏิบัติทำไม

หลอกตัวเองหรือเปล่าที่มานั่งทำใจให้เห็นตัวไม่มีตน ตนไม่มีตัว

เมื่อสั่งสมความสงสัยมากเข้าก็กลายเป็นความกังวล
เมื่อกังวลมากเข้าก็อาจทอดถอย มองไม่เห็นอนาคต มองไม่เห็นนิพพาน
แล้วข้าพเจ้าจะเดินจงกรมนั่งสมาธิ ทำภาวนาในชีวิตประจำวันไปทำไมกัน

บางครั้งสมาธิปฏิบัติก็เป็นอนิจจังได้อย่างนี้เอง
ถ้าปราศจากสัมมาสติ สัมมาสมาธิรองรับอย่างต่อเนื่อง

ถ้าใครเฝ้าตามอารมณ์ เฝ้าทำใจสักแต่เห็นอารมณ์ทั้งหลาย
สักแต่เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป
แล้ววันหนึ่งเกิดสงสัยขึ้นมาอย่างนี้
ว่าขั้น ๕ ไม่ใช่เรา แล้วเราเป็นอะไร
มีวิธีจัดการความกังวลสงสัยง่ายๆ ได้อย่างหนึ่ง
ก็คือที่ปัจจุบันนั้นแหละ ที่กำลังสงสัยนั้นแหละ
บอกตัวเองว่าถ้ามีจิต ไม่มีธรรมชาติรู้ ไม่มีจิตเป็นพินัยให้ความคิด
ความคิดสงสัยนั้นก็เกิดขึ้นไม่ได้
แค่บอกตัวเองอย่างนี้ จะเกิดความรู้สึกขึ้นมาว่าตัวที่กำลังสงสัยนั้นเองคือจิต

จิตเป็นสิ่งที่มีการ มีกิริยา
กิริยาอาการของจิตในขณะนั้นคือไหวตัวขึ้นคิด
ความคิดจะเกิดไม่ได้ถ้าหากปราศจากความกำหนดหมายรู้
ตัวความหมายรู้นั้นเองเรียกว่า สัญญา
ให้ทำความรู้สึกธรรมดาๆ หนึ่ง
จะเห็นว่าสัญญา - การตั้งคำถาม ตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับตัวตน - มันจางหายไปเอง
เราบังคับให้สัญญาที่มีหน้าตาแบบนั้นตั้งอยู่เพื่อก่อความสงสัยนานๆ ก็ไม่ได้
เราจะรีบขับไล่ใส่งแบบตดจันดับไฟก็ไม่ได้
นั่นแหละการแสดงตัวของสัญญา
นั่นแหละการแสดงตัวของอนัตตา
นั่นแหละความไม่ใช่ตัวตนที่ปรากฏต่อสิ่งที่เคยนึกว่าตัวเองเป็นตน เป็นอัตตา

เมื่อหัดรู้ไปเรื่อยๆ หน้าตาของสัญญาที่ปรากฏขึ้นเป็นอย่างไร
ลองหัดดูว่าความคิดที่เป็นผลต่อเนื่องจากสัญญานั้นเอง
ความตั้งข้อสังเกต ความมีเจตนาค้นหาคำตอบนั้นเอง
เป็นสิ่งปรุงแต่งประกอบจิตที่เรียก สังขาร
สังขารอาจเกิดขึ้นได้ยาวนานต่อเนื่องเป็นชั่วโมงหรือเป็นวัน

หากมีปัจจัยอุดหนุนทยอยมาไม่ขาดสาย คือเกาะอารมณ์เดิมไม่เลิก
ถ้าสงสัยอะไร ไม่ปล่อยสิ่งนั้นแล้ว ก็เกิดสังขารเกี่ยวกับสิ่งนั้นไปได้เรื่อย
กระทั่งสังขารขาดสายเสียได้ด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง
จะลงเอยด้วยปัญญารู้ หรือโมหะเหม่อลอยกระโดดไปจับเรื่องอื่น
จึงเห็นได้ว่าสิ่งที่เหลือก็แค่ความรู้สึกธรรมดาๆ ไม่มีสังขารหลงค้างอยู่อีก
นั่นแหละการแสดงตัวของสังขาร
นั่นแหละการแสดงตัวของอนัตตา
นั่นแหละความไม่ใช่ตัวตนที่ปรากฏต่อสิ่งที่เคยนึกว่าตัวเองเป็นตน เป็นอัตตา

สรุปแล้วถ้าสงสัยอย่างในหัวข้อกระทู้
หากให้คำตอบตัวเองด้วยวิธีคิดเป็นตรรกะไม่ได้ผลแล้ว
ก็อย่าไปแสวงหาคำตอบจากที่อื่น
แต่ให้เห็นลงไปเดี๋ยวนั้น ขณะจิตที่ถูกความสงสัย อยากรู้คำตอบนั้น
เห็นเป็นอาการก่อตัวขึ้นมาอุปหนึ่งของสัญญาและสังขาร
เห็นเป็นการแสดงตัวของอนิจจังอีกอุปหนึ่ง
สิ่งที่เป็นผลคือความรู้จัก ความเบิกบานในธรรมอันตรงไปตรงมา
ความเบิกบานนั้นเองเป็นอาการอีกแบบหนึ่งของจิต
ความเบิกบานนั้นเองเป็นสุขเวทนา หรือความรู้สึกฝ่ายดี

สิ่งที่ควรระวังคือถ้าเผลอไม่สังเกต
ว่าความเบิกบานนั้นเองเป็นเพียงเวทนา - ความรู้สึกชนิดหนึ่ง
ก็จะเกิดตัวตนแบบใหม่ ตัวตนของผู้รู้ ตัวตนของนักปฏิบัติธรรม
ตัวตนของผู้เห็นธรรม
อย่างนี้จะยังไปถึงมรรคถึงผลไม่ได้
เพราะตามไม่ทันอาการของจิต
ตามไม่ทันความฉลัดเล่ห์ของกิเลสข้อมโหะ

ยารักษาใจ

โดย วิลลาสินี

ภาพประกอบจาก คุณลิงใจดี แห่ง <http://www.sketchroom.com/yimlamai>

นิทานเรื่องนี้เกิดขึ้นที่ประเทศจีน ในสมัยราชวงศ์หนึ่งซึ่งไร้ผู้สืบทอดบัลลังก์
กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งชื่อ 'จาง' อาศัยอยู่ในเขตชนบท
จางเป็นเด็กหนุ่มที่มีความรักในดอกไม้มาก เขาปลูกดอกไม้มากมายไว้ในสวน
หวังว่าวันหนึ่ง จะได้นำดอกไม้ไปถวายให้กับพระราชินีได้รับการกล่าวขาน
ว่าทรงโปรดดอกไม้เป็นที่สุด ในพระราชวังของพระองค์ มีพสกนิกรนานาพรรณ
ที่พระราชินีทรงปลูกไว้ทดแทนที่ทรงไม่สามารถมีพระโอรสหรือพระธิดาได้
พระราชินีทรงพยายามปีแล้วปีเล่าที่จะทรงมีองค์รัชทายาทสืบทอดบัลลังก์
แต่ก็ไม่ประสบความสำเร็จ จนกระทั่งวันหนึ่ง ขณะที่เสด็จประพาสในอุทยานส่วนพระองค์
ก็ทรงมีพระดำริขึ้นมาว่า ถึงเวลาแล้ว ที่จะต้องหาใครสักคนมาสืบทอดราชบัลลังก์
ให้ได้ด้วยวิธีการใดวิธีการหนึ่ง ว่าแล้วก็จึงมีพระราชโองการไปทั่วทุกแคว้น
ให้มหาดเล็กนำเมล็ดพันธุ์ของดอกไม้ที่พระองค์พระราชทานให้ไปแจกให้เด็กหนุ่มทุกคน
และหากเด็กหนุ่มคนไหน สามารถปลูกดอกไม้ที่สวยงามที่สุดมาถวายกับพระราชินีได้
เด็กหนุ่มคนนั้น จะได้ขึ้นครองราชบัลลังก์แทนพระราชินี

จางก็เป็นหนึ่งในนั้นที่ได้รับเมล็ดพันธุ์ของพระราชาด้วย ในช่วงเวลานั้น
เด็กหนุ่มมากมายพากันหันมาปลูกดอกไม้ในบ้านของตัวเอง
คนที่กระตือรือร้นที่สุดคงจะเป็นหนุ่มน้อยจาง ที่รับนำเมล็ดพืชลงดินใส่ปุ๋ย
รดน้ำทุกวัน พยายามไม่รดน้ำมากหรือน้อยจนเกินไป แต่น่าแปลกใจ
ที่ดอกไม้ยังไม่ยอมผลิดอกหรือออกไปสักที

"บางที่ห้องนี้อาจจะร้อนเกินไปก็ได้"

จางรีบย้ายกระถางต้นไม้ไปอีกห้อง จนแล้วจนรอด
ดอกไม้ก็ยังไม่ไผ่ล่อออกมาจากกระถาง

"บางที่ห้องนี้อาจจะเย็นเกินไปนะ"

จางย้ายกระถางไปห้องใหม่ เช่นเดิมเหมือนทุกวัน

"ฉันทำอะไรผิดไปหนอ ดอกไม้ถึงไม่ยอมงอก"

"เพราะเจ้าอยากเป็นพระราชามากเกินไปนะสิ"

คุณตาข้างบ้านบอกจางว่าอย่างนั้น บ้างก็ว่าดินมากไป
น้ำน้อยไป และให้จางเลิกล้มความตั้งใจเสีย
แต่พ่อแม่ของจางที่ได้เห็นความกังวลของลูกชาย กลับยังยืนยันอย่างมั่นใจ

"ทำให้ดีที่สุดเท่าที่ลูกทำได้ แล้วเข้าไปพบพระราชาก็เถอะ"

"แต่ข้าคงทำให้พระราชามีผิดหวัง"

จางกล่าวอย่างเศร้าซึม

"อย่ากังวลไป เจ้าเพียงทำหน้าที่เข้าไปบอกความจริงกับพระราชาท่านั้น"

พ่อของจางกล่าว แม่ของเขาจัดหาเสบียง อาหาร

และยามสำหรับใส่กระถางต้นไม้ไปถวายพระราชา จางอำลาพ่อแม่

และเป็นเด็กหนุ่มที่ออกจากหมู่บ้านเป็นคนสุดท้าย

เมื่อจางไปถึงเขตพระราชวัง ก็ได้พบกับเด็กหนุ่มมากมาย

พร้อมกับกระถางดอกไม้ที่เต็มไปด้วยดอกไม้บ้านสะพรั่งและสวยงาม
พระราชเสด็จออกมาเยี่ยมชมที่ละกระถาง จนกระทั่งถึงจางที่อยู่ท้ายแถว

"ข้าพระองค์ไม่ประสบความสำเร็จในการปลูกดอกไม้พระเจ้าข้า ขอพระราชพาพระราชทานอภัยโทษ"
"หืมม์" พระราชอุทานพร้อมทรงสรวลน้อยๆ
"ใครบอก เราต้องให้รางวัลเจ้าต่างหาก นี่คือนดอกไม้ที่สวยงามที่สุดที่เราเห็นมา"
พระราชาทรงประกาศออกมา

“เมล็ดพันธุ์ของดอกไม้ทุกเมล็ดที่เราส่งออกไป
ทุกเมล็ดจะผ่านการต้มในน้ำร้อนเสียก่อน
ฉะนั้น ย่อมไม่มีเมล็ดใด ที่สามารถผลิดอกออกไปได้
กระถางใดที่ดอกไม้ยังสวยงาม ยิ่งเต็มไปด้วยคำลงโทษนั้น”

พระราชากล่าว

"มีแต่เจ้า ที่นำความจริงมาให้เรา"

พระราชาทรงประคองเด็กหนุ่มจางขึ้นมาพร้อมกับประกาศแต่งตั้ง
ให้เขาเป็นองครักษ์ทนายและขึ้นครองบัลลังก์เป็นพระราชองค์ต่อไป

จางได้กลายเป็นจักรพรรดิที่ยิ่งใหญ่ในเวลาต่อมา

ไม่ใช่เพราะกระถางเปล่าใบหนึ่ง แต่เป็นเพราะ "ความจริง"
ที่แสดงออกไปอย่างไม่ปิดซ่อนเร้น ผู้ที่ตระหนักเท่านั้นจึงมองเห็น
ว่านั่นเป็นดอกไม้ที่สวยงามที่สุดของพระราชา.

ธนาคารความสุข

Beowulf: จุดอ่อนของผู้ชาย

โดย aston27

เคยได้ยินไหมครับ ที่เชื่อว่า พระเจ้าสร้างผู้หญิงขึ้นจากกระดูกซี่โครงซี่หนึ่งของผู้ชาย
ผู้ชายถึงรู้สึกเสมอว่า เวลาผู้หญิงอยู่ใกล้แล้วเหมือนเจอชิ้นส่วนที่ขาดหาย

แต่อย่าถามนะ ว่าแล้วทำไมผู้ชายบางคนถึงไม่ชอบผู้หญิง แต่ชอบผู้ชาย
สงสัยพระเจ้าหยิบซี่โครงผิด :P

เบวูลฟ์ สร้างจากนิทานปรัมปราของยุโรป
ว่าด้วยกษัตริย์เดนมาร์กผู้แข็งแกร่ง ฉลาด กล้าหาญ นามเบวูลฟ์
แต่ไปพ่ายให้แก่อำนาจความงามของอิสตรี
ที่แสดงโดยแอนเจลีนา โจลี

หนังเรื่องนี้ ว่ากันว่าเป็นแอนิเมชัน ที่เนียนและสมจริงที่สุดที่เคยสร้างกันมา
เนียนจนผมตั้งคำถามว่า ทำไมจะต้องทำเป็นแอนิเมชันให้ลำบาก

แต่พอดูๆ ไป ก็เริ่มถึงบางอ้อว่า...อ้อ...เพราะมันเป็นนิทานแฟนตาซี ประการหนึ่ง
ยังไงก็ต้องทำคอมพิวเตอร์กราฟิกเยอะแยะอยู่แล้ว

สอง เพราะมันเป็นเรื่องที่ต้องมีฉากหวือหวาของเรือนร่างคุณโจลี
แถมด้วยฉากต่อสู้ที่ดูโหดๆ ถ้าเป็นภาพจริงเกินไปก็จะดูไปมาก โหดมากไป

สุดท้าย อันนี้ผมตีความเองคือ มันอาจจะเป็นสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง ของโรเบิร์ต เซเมคิส

คือไอ้ปีศาจที่คุณโจลีเธอรับบทเนี่ย มีลักษณะเป็นนามธรรม
ไม่ใช่ใครจะมองเห็นได้ทุกคน มันต้องคนที่มีอำนาจ
คือได้ครอบครองจอกวูปมังกรทองเสียก่อน

คล้ายๆ กับจะบอกว่า...ผู้ชายที่เก่ง มีอำนาจ รวย มักจะมีจุดอ่อนเรื่องผู้หญิงนี่แหละ

สมัยเด็กๆ ตอนอ่านเรื่องเล่าช่วงที่พระพุทธเจ้าท่านจะทรงตรัสรู้
จำได้ว่า ช่วงนั้น จะมีพญามารต่างๆ ออกมาแสดงอิทธิฤทธิ์
เพื่อหน่วงรั้งกันทำไมให้เจ้าชายสิทธัตถะตรัสรู้ได้สำเร็จ

หนึ่งในนั้นก็แปลงเป็นผู้หญิงที่เรือนร่างงามดมหมดจด
อ้อนแอ้น ยั่ววนที่สุด แบบเดียวกับคุณโจลี ในเรื่องเลย

ตอนจบของเรื่อง เบวูลฟ์ ผมจะไม่บอกก็แล้วกัน ไม่อยากสปอยล์
แต่เป็นตอนจบที่เข้าใจได้ว่า "มาร" ไม่เคยสูญพันธุ์จากโลก

แต่จะคอยมาล่อลวง หลอกหลอน ให้เราอยู่เวียนว่ายตายเกิดเป็นเพื่อนมันไปอีกนาน
ขึ้นชื่อว่าเป็นมารระดับ "พญา" ก็เชื่อมือได้ว่า ท่านไม่ธรรมดาแน่นอนล่ะ

ครูบาอาจารย์ผมท่านเคยเล่าว่า ที่จริงเหล่าพญามารนี้เป็นเทวดาผู้มีบุญมากนะครับ
บางตนนี่ ถึงกับเป็นว่าที่พระพุทธเจ้าองค์ต่อๆ ไปเลยเชียวนะ ทำเป็นเล่นไป

ฉะนั้น จะเป็นนักรบ เป็นกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่อย่างเบญจพลี เป็นนักปฏิบัติ
นักเผยแผ่ธรรม

ถ้ายังไม่ได้มรรคผล อริยมรรค ท่านว่า...อย่าฟังประมาท

ขาดสตินิดเดียว นรกก็เป็นที่หมายอันมั่นใจได้แน่นอน
ใครคิดว่าเก่งกว่าแน่ ก็ฟังดูพระเทวทัตดีไว้เป็นเครื่องเตือนใจ

พระเทวทัตเป็นทั้งพระญาติของพระพุทธเจ้าเอง และคู่ปรับเบอร์หนึ่งของท่าน
ก็เป็นผู้มีฤทธิ์บาปมีมาก แต่แพ้กิเลสมารของตัวเอง คือตัวอิจฉา
อิจฉาว่าพระพุทธเจ้าเก่งกว่า อิจฉาว่าพระพุทธเจ้าได้สัมมาสัมโพธิญาณก่อนท่านไม่ยินดีที่เห็นคนอื่นได้
ดีกว่า ว้างั้นเถอะ

ราชินีถามเบญจพลีตอนหนึ่งว่า...ปีศาจเนี่ย สวยมากเลยเธอ เบญจพลี?
เบญจพลีบอกว่า "ไม่ใช่แค่สวยสะคราญ แต่ยังมาพร้อมข้อเสนอยากจะปฏิเสธได้"

อาจารย์ผมท่านเคยบอกว่า กิเลสมาร เป็นเจ้านายที่เป็นนักรัฐศาสตร์ชั้นเยี่ยมที่สุด
คือถ้าทำตามมัน มันจะโยนความสุขให้ก่อนหนึ่งทันที เป็นการตอบแทน

แต่เป็นความสุขชั่วคราวนะ แถมยังเสพติดได้ด้วย ให้คุณอยากไปเรื่อยๆ
เมื่อไหร่ที่คุณคิดจะหนีมัน จะปลดแอกจากมัน หรือคิดหือ
มันจะลงโทษคุณทันที ไม่รีรอ

จะติดเหล้า ติดบุหรี ติดเกม ติดยา ติดชอปปิง ติดอะไรก็แล้วแต่
มันยึดหลักปฏิบัติต่อคุณโดยเสมอภาคหมด

ถ้ามันไม่แท้จริง ไม่มีคนเป็นทาสมันครั้งก่อนโลกแบบนี้หรอก

พญามารท่านก็ไม่ได้ยกเว้นผมนะครับ ผมก็ต้องสู้ของท่านเหมือนกัน - -“

ฉะนั้น ก็ต้องสุขสันต์วันที่เรายังมีหนทางเจริญในทาน ศีล ภาวนากันนะครับ

นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมชาติ

คิน "หนาว" ของสาวสวย (ตอนที่ ๑)

โดย ชลนิล

คุณเคยเรียกแท็กซี่ตอนตีหนึ่งมั๊ยคะ?

ถ้าคุณเป็นชายหนุ่มกำยำล่ำสัน ก็คงไม่น่าเป็นห่วงอะไร ดิฉันคิดว่าแท็กซี่คงกลัวคุณมากกว่า แต่ถ้าคุณเป็นสาวน้อยบอบบางและแสนสวยอย่างดิฉัน คุณจะรู้สึกอย่างไร

กลัวสิ...หมดยังสมัยนี้ ชาวปล้นฆ่าข่มขืนมีออกบ่อยๆ

แต่เมื่อจำเป็น จะทำอะไรได้ละคะ ดิฉันจึงหาทางป้องกัน โดยพยายามทำตัวให้สวยน้อยที่สุด ซึ่งมันเป็นเรื่องยากมากที่คนสวยอย่างดิฉันจะทำได้

คุณคงสงสัย ว่าทำไมดิฉันต้องใช้บริการแท็กซี่ดึกดื่นขนาดนี้...ดิฉันอาจเป็นสาวบริการ นักเที่ยวตัวยง นักอ่อยหนุ่มหล่อหรือแม้แต่เป็นแม่ค้าขายพวงมาลัย...

ซึ่งไม่ใช่ทั้งหมดที่กล่าวมา ความจริงดิฉันเป็นพนักงานธนาคารเล็กๆ แห่งหนึ่ง ซึ่งมันเล็กเสียจนไม่รู้ว่าจะถูกสั่งปิดเมื่อไหร่ ยิ่งอยู่ในยุคฟองสบู่แตกแบบนี้ พนักงานทุกคนจึงต้องทำงานตัวเป็นเกลียว หวังไม่วางหางไม่เว้น ยิ่งวันศุกร์สิ้นเดือนเช่นนี้ ดิฉันไม่เคยได้กลับบ้านก่อนเที่ยงคืนเลยสักครั้ง

ปกติดิฉันยังโชคดี ที่ได้อาศัยรถเพื่อนๆ ฟีๆ ไปส่งที่บ้าน แต่คืนนี้เป็นศุกร์ช่วยของดิฉัน เพราะทุกคนต่างติดธุระด่วนไม่กับครอบครัว ก็กับคนรัก ปลอຍให้สาวสวยและโสดอย่างดิฉัน ต้องหาทางกลับบ้านเอง

"แท็กซี่" ฉันทะโกนเรียกพร้อมโบกมือ ซึ่งธรรมดาที่ไม่ต้องทำถึงขนาดนี้ แต่ความที่ป้ายรถเมล์มีคนรอแท็กซี่อยู่ก็สองสามคน ดิฉันต้องตะโกนดังข่มเข้าไว้ ไม่งั้นมีคนมาแย่ง

"ไปชอยจำปา" ฉันรีบขึ้นไปนั่งด้านหลัง พร้อมบอกที่หมาย

"ครับ" เสียงตอบรับพร้อมกดมิตเตอร์

ไอ้ชอยบ้านดิฉันมันชื่อพิลึกอย่างนี้แหละ ฟังเดินๆ เหมือน "โลงจำปา" แต่ก็ดีอยู่อย่าง ตรงที่บอกครั้งเดียวแล้วรู้เลยแท็กซี่ส่วนใหญ่จะไปถูก มันออกจะไกลจากที่ทำงานชอยอยู่ ถ้านั่งรถเมล์ต้องสองต่อกว่าจะถึงบ้าน

เคยคิดจะกัดฟันซื้อรถยนต์ไว้ใช้เองสักคัน แต่ก็อย่างที่บอกแหละ ธนาคารของดิฉันมันเล็ก...เล็กเสียจนที่จอดรถพนักงานยังไม่มี คนที่ขับรถมาทำงานต้องเช่าที่จอดรถเป็นรายเดือน ซึ่งค่าเช่าก็ไม่แพงเท่าไรหรอก ถูกกว่าเงินชำระงวดผ่อนรถชนิดเดียวเอง

"รักเอ๋ยจริงหรือที่ว่าหวาน"

หนอย...คนกำลังคิดเพลินๆ แท้ก็อารมณ์สุนทรีย์ดันเปิดเพลงเสียดแทงอารมณ์อีกแล้ว สงสัยไม่เคยรู้ว่าเพลงนี้มันแสดงใจสาวโสดแค่ไหน

"ขอโทษพี่" นอกจากทำตัวให้สวายน้อยที่สุดแล้ว ดิฉันต้องพยายามทำเสียงห้าวๆ ให้คล้ายทอมเข้าไว้ จะได้เป็นเกราะป้องกันตัวอีกชั้น

"ช่วยเปลี่ยนสถานีให้หนอย"

"ครับ" นายแท็กซี่คนนี้ว่าง่ายดี ไม่ยักถามอะไรซอกแซกประเภท...ทำไมถึงไม่ชอบเพลงนี้ล่ะคุณ...?

...บอกแล้วมันแสดงใจ...

คลื่นใหม่ เพลงเปิด...

"ฉันคงไม่อาจทำให้เธอเปลี่ยนใจ ฉันคงไม่อาจทำให้เธอกลับมารักฉัน..."

กรีด...ไม่ฟังได้มัยเพลงนี้...

ฉันอยากตะโกนให้ลั่นรถ คนที่เคยออกหักมาหกลีบแปดครั้งอย่างฉัน จะให้ฟังเพลงอย่างนี้ได้ยังไง...ยิ่งฟัง ยิ่งคิดถึงวันเก่าๆ

สาวสวยอย่างดิฉัน มักมีชายหนุ่มมาติดพันชอบพอกอยู่เสมอ แต่เป็นเพราะฉันสวยเกินไป แสนดีเกินไป ผู้ชายทุกคนที่ผ่านเข้ามา จึงได้แต่เดินผ่านไป ไม่ยอมกลับมาอีก

...นี่แหละหนา เขาว่า มีความสมบูรณ์ดีพร้อม ใช่ว่าจะเป็นสุข

"ขอโทษอีกทีพี่ ช่วยเปลี่ยนสถานีอีกทีเหอะ"

"ฟังข่าวมั๊ยครับ" เขาถามลอยๆ

"ก็ได้ ฉันเป็นโรคแพ้เพลง ได้ยินทีไรอยากพังวิทยุทุกที"

สถานีเปลี่ยนใหม่ ไม่มีเพลง แต่มีข่าว

"เช้าวันนี้ คณะรัฐบาลได้มีมติให้ธนาคาร...ยุบรวมกับบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์...ตามแผนฟื้นฟูเศรษฐกิจ..."

ฉันฟังแล้วหนาวหัวใจ แต่ก็พยายามทน เพราะชินบอกละเขาเปลี่ยนสถานีนี้อย่างไร ไม่แคล้วคงโดนย้อนเข้าให้ว่า

"ผมไม่ใช่ดีเจ" หรือไม่ก็อัญเชิญฉันไปนั่งรถคันอื่น ซึ่งไม่แน่ว่าจะหาได้หรือไม่

"ปิดตลาดหุ้นเย็นวันนี้ ดัชนีตกมาอยู่ที่ระดับ...นับว่าเป็นการตกอย่างต่อเนื่อง จนเกือบถึงกราวรูต"

"เปลี่ยน!" ฉันประกาศิต...ให้ฉันทนฟังได้ทุกข่าว ยกเว้นข่าวหุ้นตก...

ใครจะทนฟังได้ เมื่อรู้ว่าหุ้นที่เคยทุ่มซื้อสมัยเฟื่องฟู ดัชนีขึ้นเลยพันจุด...จนวันนี้ ทำได้แค่หวังใจว่า มันจะร่วงต่ำกว่าร้อยจุดเมื่อไหร่

"คร่ำบ..." เขาแกล้งลากเสียง คงรำคาญเต็มที มือเอื้อมไปยังปุ่มทำท่าเหมือนจะปิดวิทยุ แต่เปลี่ยนใจย้ายคลื่นไปอีก

"เรื่องมันเป็นอย่างนี้จะพี่..." เอ...นี่มันสถานีอะไรหว่า...มีเสียงเด็กสาวดังออกมาไม่ชัดนัก เหมือนเสียงคุยทางโทรศัพท์

"คืนนั้นหนูกับเพื่อนๆ เดินผ่านซอยเปลี่ยวตอนดึกๆ" รายการอะไรละ...ฉันนึกสงสัย

"แล้วหนูก็เจอผี"

โธ่เอ๊ย ที่แท้ก็คลื่นสยอง ๒๔๙๙ นี่เอง

"ฟังได้มั๊ย" เสียงลอยมาจากคนหลังพวงมาลัย

"ดีกว่าฟังเพลงรักไร้สติปัญญาหน่อยนึง" ฉันตอบ

"งั้นหรือ" เสียงพูดเหมือนเยาะ "คงดีกว่าฟังข่าวสารบ้านเมืองด้วย"

"ก็ข่าวชวนหดหู่อย่างนั้นจะไปฟังทำไม"

"ผมหาเข้ากินคำ ไม่เคยมีเงินฝากธนาคารกับเขาสักที ต่อให้ธนาคารถูกปิดสิบแห่ง ผมก็ไม่สน ยิ่งเรื่องตลาดหุ้นต่อให้มันดิ่งลงเหวถึงเลขศูนย์ มันก็ไม่ทำให้ผมลำบากไปกว่านี้หรอก" เขาสวนคืน

ฉันเงิบ ไม่ใช่ไม่อยากเถียง แต่มันเถียงไม่ออก

ช่วงที่เราสองคน เอ๊ย ฉันกับอีตาแท็กซีปากร้ายหยุดพูด เสียงจากวิทยุก็ทำหน้าที่แทน

"เอล่ะครับ ต่อไปถึงคราวคุณสุนันท์ เล่าประสบการณ์สยองแล้วครับ" เสียงของดีเจดังขึ้น แสดงว่าเด็กคนตะก็เล่าจบแล้ว

"อะ เรื่องนี้ก็เกิดในซอยเหมือนกัน"

"เอ ซอยเดียวกับน้องแอ๋วหรือเปล่าครับ"

"ไม่ใช่ค่ะ"

"ผีที่หลอกเป็นผีผู้ชายเหมือนกันมั๊ยครับ"

"ไม่ใช่โวย อู๋...ขอโทษนะค่ะ พี่จะเล่าเองหรือเปล่า"

"อ้อ...อ้อ...มิได้ เชิญครับ เชิญเล่าตามสบายเลย"

มีเสียงเหมือนถอนหายใจ ฉับขึ้นก็จู่จู่ตืด เลยเอนหลัง ตั้งใจฟังนิทานผีจากวิทยุไปเรื่อย ๆ

"บ้านของน้องอยู่ในซอยแห่งหนึ่ง เบียดซอยแคบ ๆ รถยนต์วิ่งเข้าไปไม่ได้ ระยะทางจากบ้านถึงท้ายซอยใช้เวลาเดินประมาณสิบนาที ในซอยมีบ้านปลูกอยู่ห่าง ๆ กันบางช่วงเป็นที่ดินร้าง หญ้าท่วมหัวบ้านบางหลังก็ยังไม่เสร็จทั้งค้างไว้เป็นปี ๆ

แต่ที่น่ากลัวคือ พวกบ้านร้างที่ไม่มีคนอาศัย บ้านเหล่านี้มีประวัติน่าหวาดเสียวทั้งนั้น มีอยู่หลังหนึ่งเขาว่าเจ้าของผูกคอตายเพราะถูกผู้ชายทิ้ง"

"อ้อ งั้นผีที่น้องเจอ ก็คงมาจากบ้านหลังนี้สิครับ" ดีเจอดสดไม่ได้

"ไม่ค่ะพี่ ไม่เกี่ยวกันเลย น้องแค่เล่าให้ฟังเฉย ๆ"

"อ้าว..."

"นอกจากนี้ยังมีอีกหลังนะค่ะ เขาว่าเจ้าของบ้านทำธุรกิจเจ๊ง เป็นหนี้สินมากมาย พอไม่มีทางเลือก ก็เลยฆ่าตัวตายแต่ไม่ได้ตายคนเดียวนะ ดันพาลูกเมียไปทวารกันด้วย"

"แสดงว่าน้องเจอครอบครัวผี วังนั้นเหอะ" ดีเจเริ่มรำคาญอีตาดีเจคนนี้แล้ว

"ไม่เกี่ยว...นี่พี่ฟังเฉย ๆ ไม่เป็นเหอะ ถ้าน้องเล่าให้ฟังแล้วไม่น่ากลัว พี่ค่อยเปิดเพลงปอบผีฟ้ากรอกหูก็ยังทัน"

"จ้า...จ๊ะ"

"มีอยู่คืนหนึ่ง น้องกลับบ้านดึกกว่าปกติ ต้องนั่งแท็กซี่ไปลงปากซอย จากนั้นก็เดินเข้าไป...แรก ๆ ก็ไม่มีอะไรน่ากลัว เพราะแถวปากซอยมีบ้านคนหลายหลัง จนพอน้องเดินผ่านพวกบ้านร้างลึะ จู่ ๆ ก็มีลมพัดมาหอบหนึ่ง น้องก็เสียวสันหลังวูบเลย ไม่กล้าเสียวซ้ายแลขวา ได้แต่จำเอา จำเอา เกือบจะถึงบ้านอยู่แล้ว น้องก็ได้ยินเสียงดังมาจากข้างหน้า"

"ช่วยด้วย ช่วยด้วย" เป็นเสียงผู้ชายนะคะ จากนั้นก็ได้ยินเสียงผู้หญิงตามมา

"กูจะฆ่ามึง กูจะฆ่ามึง"

ที่แรกน้องคิดว่าเป็นผีเสื้อที่อยู่ที่ท้ายซอยเขาตึกกัน แต่ที่ไหนได้ ผู้ชายที่น้องเห็นวิ่งนำหน้ามานั้น เสื้อผ้าขาด รุนเลือดไหลโครมตัว ส่วนผู้หญิงที่วิ่งตามมา ก็ถือมีดบังตออันใหญ่ ใบหน้าเธอเขียวซีด นัยน์ตาแข็งทื่อ เหมือนศพ และที่สำคัญ เท้าของทั้งคู่กำลังลอยเหนือพื้น"

"แล้วน้องทำอะไรต่อไปครับ" เป็นครั้งแรกที่อีตาดีเจถามตรงใจฉัน

"เอ่อ...น้องก็กลัวจนยืนเยียวราดอยู่ตรงนั้นแหละค่ะ"

ฉันได้ยินเสียงขลุ่ยกลัดดังมาจากคนขับแท็กซี่ มันคล้ายๆ เสียงหัวเราะที่พยายามข่มอาการ

"อ้อ น้องจำ เรากำลังออกอากาศอยู่ กรุณาใช้คำพูดที่สุภาพหน่อยนะ" เสียงอีตาดีเจ ฟังคล้ายๆ เสียงอีตาแท็กซี่ตะกິ้น

"อาละครับ" เขาคงหาทางเปลี่ยนเรื่อง "สรุปว่าน้องไม่ได้เจอผีผูกคอตาย กับครอบครัวทัวร์นรก..."

"นี่พี่...แค่ผีเมียไล่ฟันผัวนี่ น้องก็เยียว...เอ๊ย บัสสวาระดแล้ว ขึ้นเจอผีสองบ้านนั้น น้องจะยังมีชีวิตมาเล่าให้พี่ฟังได้หรือ"

"แล้วมีคนเจอผีสองบ้านนี้มั๊ยครับ"

"ก็มีนะพี่ บางคนที่เดินผ่านบ้านที่เจ้าของผูกคอตายนะ เขาเคยเห็นผู้หญิงที่มายืนเกาะประตูรั้วร้องไห้ ส่วนอีกบ้านเขาก็เคยเห็นเด็กตัวเล็กๆ มาวิ่งเล่นที่สนามตอนเที่ยงคืน"

"แหม...อย่างนี้ ซอยบ้านน้องสุนันท์ก็นับว่าเป็นซอยสยอง ๒๔๙๙ ได้ซอยหนึ่งที่เดียว...ขอโทษนะครับ น้องพอจะเปิดเผยชื่อซอยได้มั๊ยครับ"

"ได้สิคะ...บ้านของน้องอยู่ที่ซอยจำปา!"

เอ๊ยด...รถเบรกกิก ฉันเกือบหัวทิ่ม

"ถึงแล้วครับ" นายโชเฟอร์พูดลอยๆ ขณะที่ป้ายชื่อ "ซอยจำปา" เต้นโพลนท่ามกลางแสงไฟ

ฉันกลืนน้ำลายเอือกใหญ่ ขนลุกชูทั้งๆ ที่แอร์ในรถก็ไม่ได้เย็นสักเท่าไร้อันที่จริง ให้ฉันไปฟังข่าวตลาดหุ้น หรือไม่ก็ฟังเพลงรักบาดใจคนขึ้นคาน (ไม่ใช่ฉัน) ยังดีเสียกว่ามาฟังเรื่องซอยสยอง ๒๔๙๙ ซึ่งมันจะเป็นซอยไหนก็ไม่ใช่ดินแดนมาเป็นซอยบ้านฉันเอง

"ทั้งหมด ๙๕ บาทครับ" นายแท็กซี่เปิดไฟในรถแล้วหันมาบอกราคาค่าโดยสาร

ดิฉันตะลึงไปราวสามวินาที...อ้อ...ไม่ได้ตกใจกับราคาค่ารถหรอกค่ะ...แต่ว่าอีตาโซเฟอร์ที่ฉันประเฝปากด้วย
ดิน...รูปหล่อชะมัด...ตาเรียวๆ คิ้วเข้ม ปากเล็กๆ ตรงสเปคเลย ดูคล้ายพระเอกหนังญี่ปุ่นเรื่องไอ้มดแดง
(ตอนยังไม่แปลงร่าง)

และในเวลานั้นเอง ฉันก็ได้พูดในสิ่งที่ไม่คิดว่า ในชีวิตของสาวสวยเช่นฉันจะกล้าพูดได้

"ฉันให้ร้อยนึงเลย ไม่ต้องทอน" ฉันหยิบแบงค์ร้อยขึ้นมา กลืนน้ำลายเล็กน้อยอย่างเสียดายก่อนพูดต่อ
"แต่ช่วยเดินเข้าไปส่งฉันหน่อย"

แววตาเขามีประกายยับยั้งๆ เหมือนจะขำขันอะไรบางอย่าง

"ขอโทษนะคุณ ค่าแรงเดินไปส่งคุณนี่ แคะห้าบาทเองเหอ" เขาพูด

"บ้านฉันอยู่ไม่ลึกหรอก ไม่ถึงสุดซอย" ฉันบอก

"แต่ผมก็เสียเวลารับผู้โดยสาร"

"ฉันก็เหมือนกันแหละ ต้องเสียเวลาระวังตัว เข้าไปในซอยเปลี่ยวด้วยกันอย่างนี้ คุณอาจหน้ามืด ทำมีดีมี
ร้ายกับฉันก็ได้"

"ถ้าอย่างนั้นคุณจะให้ผมเดินไปส่งทำไม" เขาถามแถมรำคาญ

ฉันอึ้ง...ใครจะกล้าบอกล่ะ ว่ากลัวผีมากกว่ากลัวโดนข่มขืน...

อีกอย่าง ถ้าคนที่ข่มขืนรูปหล่อขนาดนี้ ก็น่าสน...

"ไม่ไปก็ตามใจ ทอนมาด้วย" กลัวก็กลัว เสียดายก็เสียดาย แต่แหมคนเรานั้นก็ต้องมีฟอร์มกันบ้าง ขึ้นแสดง
เจตนาไปโດงๆ ก็แยะนะสิ

เขาได้เงินใส่กระเป๋าทาเฉย

"ไปก็ไป ได้ห้าบาทก็ยังดี ดีๆ ยิงหาผู้โดยสารยากๆ อยู่"

(อ่านตอนต่อไปฉบับหน้า...)

คิน "หนาว" ของสาวสวย เป็นเรื่องสั้นที่ได้รับการรวมเล่มในหนังสือรวมเรื่องสั้นรั้นลับ "ลางมายา" โดย
ชลนิล

๓๓๓ คณะทำงาน

ที่ปรึกษานิตยสาร และผู้จัดประกาย: ศรีนัย ไม่ตรีเวช

จากใจ บ.ก. ไกลตัว

Head: เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์

ทีมงาน ๑: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

คอลัมน์ ธรรมะจากพระผู้รู้

Head: ชรินทร์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๓: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๔: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๕: วรางคณา บุตรดี

คอลัมน์ ก่อนเกิดเป็นดังตฤณ

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๓: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

คอลัมน์ โหรา (ไม่) คาใจ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๑: ปิยมงคล โชติกเสถียร

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: กิษรา รัตนกริต

คอลัมน์ สัพเพเหระธรรม

Head: ชนินท์ อารีหนู

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๒: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ รูปชวนคิด

Head: รวิษฎา ดวงมณี

ทีมงาน ๑: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ทีมงาน ๒: สารินี สาณะเสน

ทีมงาน ๓: สุจินต์ อธิพงศ์เมธี

ทีมงาน ๔: จิรณัทย์ วิมุตติสุข

ทีมงาน ๕: ชโนภา อมรเวชรัตน์

ทีมงาน ๖: ตรัง สุวรรณศิลป์

คอลัมน์ คำคมชวนคิด และ กวีธรรม

Head: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๑: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๒: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๓: ชวนพ วิทยาภิรักษ์

ทีมงาน ๔: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๕: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

คอลัมน์ ของฝากจากหมอ

Head: พริม ทัพวงศ์

ทีมงาน ๑: สิทธินันท์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: วรางคณา บุตรดี

ทีมงาน ๔: เกสรา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๕: นิธิชัย ตั้งประเสริฐ

คอลัมน์ เรื่องสั้นอิงธรรมะ

Head: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ

ที่ปรึกษาคอลัมน์: สุปราณี วง

ทีมงาน ๑: กิษรา รัตนภิรัต

ทีมงาน ๒: ปรียาภรณ์ เจริญบุตร

ทีมงาน ๓: ญัฐธีรา ปนิทานเต

ทีมงาน ๔: ญัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์

ทีมงาน ๕: วิบูรณ์ศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ ธรรมะจากคนสู้กิเลส

Head: ญัฐธีรา ปนิทานเต

ทีมงาน ๑: มยุรฉัตร พงษ์ผาตินันท์

ทีมงาน ๒: วิบูรณ์ศักดิ์ ใจภักดี

คอลัมน์ พาเที่ยว เอี่ยวธรรม

Head: เกสรดา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ

ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานุวัตร

ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน

ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย

ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์

ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต

ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล

คอลัมน์ แง่คิดจากหนัง

Head: เกสรดา เต็มสินวาณิช

ทีมงาน ๑: พรหม ท้าววงศ์

ทีมงาน ๒: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๓: อัจฉนา ผลานวัตร
ทีมงาน ๔: สาริณี สาณะเสน
ทีมงาน ๕: สาโรช วิเศษนิมิตชัย
ทีมงาน ๖: จรรยาณี วิสุทธิกุลพาณิชย์
ทีมงาน ๗: สุนิสา ปัญจมะวัต
ทีมงาน ๘: บุรินทร์ เจริญผล
ทีมงาน ๙: ธงชัย วรฤศโสภณ

คอลัมน์ ธรรมะกับไลฟ์สไตล์

Head: สิทธิพันธ์ ชนะรัตน์

ทีมงาน ๑: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ทีมงาน ๒: ศศิธร ศิวนันทาภรณ์
ทีมงาน ๓: สุจินต์ อิธิพงศ์เมธี

ทีมจัดทำนิตยสารฉบับไฟล์เสียง

พิมลจิตต์ ธรรมสารสุนทร
พงศ์เพชร อมรสิทธิ์
อนุสรณ์ ตรีโสภา
ศิราภรณ์ อภิรัฐ
ปรียาภรณ์ เจริญบุตร
เมธี ตั้งตรงจิตร
สมกมล ประภาสโกศลกุล
วรรณรัตน์ พระรักษา
จิรณัทย์วิมุตติสุข
พัฒนเดช กอวัฒนา
ชโนภา อมรเวชรัตน์
ตรัง สุวรรณศิลป์
เบญจพร บุญชยาอนันต์
สุนิสา ปัญจมะวัต
ภัทราวดี จันท์เหล่าหลวง

วิรัชรอง ทัพพะรังสี
บุรินทร์ เจริญผล
คัมภีร์ คงวัน
พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
พราวพรรณราย มัลลิกะมัลย์ ทองเลี่ยมนาค
อานันตพร จินดา
วรสิริ จันทร์กระจ่าง
กฤตานน กุลจิตติสุธีพร

ทีมรูปเล่มฉบับ PDF

Head: บุญยศศักดิ์ ชีรวงศ์กิจ
ทีมงาน ๑: เกียรติภูมิ จารุเสน

ทีมรูปเล่มฉบับ MS Word

Head: ชัญญา พันธจารุณี
ทีมงาน ๑: พีรยสทธิ์ อุบลวัตร
ทีมงาน ๒: โสภิต ตันยานนท์

ทีมจัดทำภาพปกนิตยสาร

Head: กวิน จัตรานนท์

ทีมงานข่าว

ศดานัน จารุพนผล
อลิสา จัตรานนท์
อาบทิพย์ ชีรวงศ์กิจ
กนกเรขา กฤษฏารักษ์
และทีมงานอาสาท่านอื่น ๆ อีกจำนวนมาก